

A MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG HAVILAPJA

2016/3

XXVIII. évfolyam, 4. szám

150 Ft |

ISTENI SZERETET, EMBERI SZERETET

A kép forrása: www.interpacyachtcharters.com

*Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három;
ezek között pedig legnagyobb a szeretet.*

1Korinthus 13,13

KALENDÁRIUM
MÁRCIUS – BÖJTMÁS HAVA –
TAVASZELŐ – KIKELET HAVA

Március 2. – 225 esztendeje hunyt el Wesley János
„Vallásunk velejárói: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szíveség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Ezek ellen pedig, úgy gondolom, nincs törvény; ezért azt hiszem, túrhetők, legalábbis egy keresztyén országban...”

Március 5. – 70 esztendeje hangzott el Churchill híres fultoni beszéde a kettészakadt Európáról
„Sötét idők köszönhetnek ránk újból (...) A Balti-tenger melletti Stettintől az Adriai-tenger melletti Triesztig egy vasfüggöny ereszkedik le a kontinensre...”

Március 8. – nemzetközi nőnap
„Nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok Krisztus Jézusban.”
(Pál levele a galatákhoz 3,28)

Március 11. – a terrorizmus áldozatainak európai emléknapja
„A ki irgalmas marad ezerízíglén; megbocsát hamisságot, vétet és bűnt; de nem hagyja a bűnöst büntetlenül, megbünteti az atyák álnokságát a fiakban, és a fiak fiaiban harmad és negyedízíglén.” (2Mózes 34,7)

Március 13. – 275 esztendeje született II. József, a „kalapos király”
Türelmi rendelete a nem katolikusoknak szabad vallásgyakorlást és hivatalviselési lehetőséget adott, feloszlatta a nem betegápoló vagy tanító szerzetesrendeket. Az állam és egyház viszonyát szabályozva kiemelte a pápai hatalmat hangsúlyozó bullákat a rituáléból, s csak jóváhagyásával lehetett pápai dokumentumokat kihirdetni.

Március 14. – 88 esztendősen lenne Iványiné Sinka Magdolna költő
„Ne dobd az üdvöt el! / jaj, kőből van a szíved, / Ha néki nem felel!”

Március 15. – nemzeti ünnep
„Szolgátságunk idejében / Minden ember csak beszélt, / Mi vállánk a legelső, kik / Tenni mertünk a honért!” (Petőfi Sándor)

30 esztendeje e napon zajlott a „lánczídi csata”
„Gumibotok sújtanak le arra, akinek nem tetszik a képe, néhányunkat pedig azért verik el, mert nincs mit odaadniuk,

hisz már délben elvették a személyit tőlük. Kifejezetten utaznak a hosszúhajúakra, durván becsmérlik őket...” (Részlet a Beszélő korabeli tudósításából)

Március 17. – 1555 esztendeje hunyt el Szt. Patrik keresztény térítő, „Írország apostola”
„Mielőtt megaláztak, olyan voltam, mint a sárban heverő kő, de ő, a hatalmas, aki jött, könnyörülettel felemelt, felmagasztalt, és a fal tetejére rakott.”

Március 21. – rasszizmus elleni világnap
„A gyűlölet olyan, mint a lappangó rákos megbetegedés, szétmarja a személyiséget, és eleszi az élethez szükséges egységet. A gyűlölet elpusztítja az ember érzékét az értékek iránt és az itélőképességét.” (Martin Luther King)

Március 24. – purim, a zsidóság legvidámabb ünnepe
„...ezek azok a napok, amelyeken a zsidók megszabadultak ellenségeiktől, s ez az a hónap, amikor szomorúságuk örömmre, gyászuk pedig ünnepnapra változott. Üljék meg ezeket a napokat vidám lakomákkal, küldjenek egymásnak kóstolót, s adjanak ajándékot a szegényeknek.” (Eszter 9,21-22)

Március 25. – 135 esztendeje született Bartók Béla, a XX. század egyik legjelentősebb zeneszerzője
„Mai ember, minden idők legvadabbikának embere, próbálj mindennek előtt ember lenni, s ha felfogtad, mit jelent embernek lenni, csak akkor törődhetsz hazával, társal és baráttal.”

Március 27. – 340 esztendeje született II. Rákóczi Ferenc fejedelem
„Ha helyénvaló az alattvaló alázata a király jelenlétében, hogyne volna az a teremtménynek az ő teremtetője színe előtt?”

Március 27-28. – Húsvét
„Halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai.” (Jelenések 1,18)

Összeállította: kz

Tartalom

KALENDÁRIUM – Március	2
BEVEZETŐ GONDOLATOK	
Úgy (Iványi Gábor).....	4
AKTUÁLIS	
Bibliai szavak a szeretetre (Bereczky Géza).....	5
NŐK AZ EGYHÁZBAN, NŐK A VILÁGBAN	
A beszélgető – Virág Teréz (Szabó Ildikó).....	6
HITÉPÍTŐ IRODALOM	
Tony Campolo történetei (Czövek Olivérné ford.).....	7
GONDOLKODJUNK!	
Szeret, avagy egy folyó nyomában (Bereczky Géza).....	10
A HÓNAP JELESE	
Wesley János (Kerecsényi Zoltán).....	11
IFI SAROK	
Kit kell szeretni? (Tdke)	13
ZSIDÓ ÉLET	
Az istenszeretet szerepe a zsidóságban (Schlesinger Hanna).....	14
MARGÓ	
Einstein levele a lányához	16
BACH KANTÁTÁINAK NYOMÁBAN	
Ó, örök tűz, ó, szeretet ősforrása (Göncz Zoltán)	17
ISTENTISZTELETI REND – Március.....	18
ÍGY TÖRTÉNT	
A „láncídi csata” (Kerecsényi Zoltán).....	19
ÍGY ÍRUNK MI	
A Feltétlen (Erős Máté)	20
KITEKINTŐ	
Elvetettség (Bartus László).....	21
MI MONDTUK	
Lakatos Anka beszéde	22
EGYPERCES ÁHÍTAT MINDEN NAPRA (ig).....	24
AJÁNLÓ (KKS)	28
RÍMELŐ	28

Az illusztrációk forrása: <http://all-free-download.com>

Hangoló

Amikor megfelelő idézeten gondolkodtam, amit a borítóra tehetnénk, azonnal elhessegettem azt a verset, amit most ott olvashatnak. Annyira elcsépett, elhasznált, kézenfekvő, gondoltam.

De csak visszakúszott mindig a gondolataim közé. Ennek oka pedig, hogy a szeretet nagyon illusztris társaságban szerepel e páli mondatban. Hiszen mire volna nagyobb szükségünk, mint a hitre? Sokan sokféle teherrel küzdünk, és kell a hit, ami tovább visz bennünket. Sokak szerint mindegy, miben, csak higgyünk valamiben. Ha ezzel nem is tudok teljes mértékben azonosulni, mégis fontosnak tartom, hogy legyen egy gondolat, amibe kapaszkodva nemcsak a hullámokat látjuk, hanem egy szebb, élhetőbb jövőt.

Ikertestvére a hitnek a remény. Bizalom valamiben, amit nem látunk, de nagyon szeretnénk, és képzeletünkben már kirajzolódott. Ismerjük a mondást: „a remény hal meg utoljára”. Ez hajt bennünket előre, akár egy életen át: reméljük, hogy jobb lesz, könnyebb, sokkal szebb minden.

Miért lóg ki a szeretet innen? Mert talán ez a legkevésbé önös fogalom. Ugyanis míg magunkért hiszünk, a jövőnkért reménykedünk, a szeretésben adunk valamit, anélkül, hogy tudnánk, mi lesz a végeredmény, hogy biztosan várhatnánk vissza valamit, hogy tudnánk, valaha profitálunk-e belőle majd.

Bízunk benne, hogy e havi írásaink segítenek jobban megérteni az isteni és emberi szeretet szépségeit!

Iványi Margit

IMPRESSZUM

Kiadja a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség * 1086 Budapest, Dankó u. 11. * Telefon/fax: (06-1) 577-0515

* E-mail: ev@wjlf.hu * www.metegyhazi.hu * ISSN1216 7223 * Technikai számunk: 0444 * Bankszámlaszám:

11708001-20520380 (OTP) * Készíti a szerkesztőbizottság * Felelős szerkesztő: Iványi Margit

* Felelős kiadó kiadó: Iványi Gábor * Munkatársak: Iklódy Janka, Kovács Judit, Lendvai Éva

* Művészeti szerkesztő: Farkas Csilla * Éves előfizetési díj: 1800 Ft * Egyes példányszám ára 150 Ft

* Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkesi hivatalában.

BEVEZETŐ GONDOLATOK

Úgy

„... úgy szerette Isten a világot,
hogy egyszülött Fiát adta...”
(János 3,16)

Régi történet egy öreg esperesről, aki nagyheti igehirdetésére készülve azt tapasztalta, hogy az egyházi ünnepkör sorra kerülő istentiszteletére ezt a már gyerekkorából, aranymondás formájában is jól ismert, gyakran prédikált és ezért kicsit elkoptatott igét jelölték ki textus gyanánt. De mivel lelkiismeretes lelkipásztor volt, most is nekiült, hogy tisztességesen végig elemezze a szent szöveget. Rájött, hogy a mondat első értelmezhető szavát eddig mindig átugrotta, mert sietett a szerette, adta, el ne vesszen, örök élete legyen kifejezések isteni magasságaiba. Tudta, hogy a prédikálás tudománya, a homiletika, a kérdeztetés és felelgetés tudománya. Ezért rendre kérdésekkel igyekezett előcsalogatni az üzenetet az „úgy” szavacskából. Miképpen szerette? Mennyire szerette? Azt tapasztalta, hogy kifog rajta ez az egyszerű, hétköznapi nyelvtani alakzat. Azután azzal próbálkozott, hogy a kurta-furcsa meghatározást valamilyen tartalmasabb, konkrétabb kifejezéssel helyettesítse. De nem boldogult sehogyan sem. Így hajnalodott rá, és ilyen készületlenül indult képletesen az összezavarodott, gyászba temetkezett asszonyokkal a sötétben a felnyithatatlanak vélt sír felé, hogy bevallja, nincs megfelelő szava, nincs felemelőbb üzenete annak kifejezésére, hogy hogyan is szerette Isten ezt a világot. Úgy.

Nem volt hozzá más viszonya soha. Szerette már akkor, amikor a teremtés első napján nyilvánvalóvá vált az összekuszálódott őskáosz, és szerette minden következő este és reggel, szerette a bűnbeesés napján és az özönvíz rettenetében, a történelem legsötétebb korszakaiban, a keresztfa fölött a szörnyűséges ítélet beteljesedésekor, és szeretni fogja akkor is, amikor ég és a föld elmúlnak. De mi is a mélysége ennek a szeretetnek és hogyan is megy végbe mindez? „Úgy...”

Iványi Gábor

AKTUÁLIS

Bibliai szavak a szeretetre

Az Ószövetségben¹ több olyan héber szó van, amit szeretnek fordíthatunk. Az első ilyen az *ahab* sokszor utal kedvelésre, előnyben részesítésre. Ez a szó szerepel a szeretett és nem a nem annyira kedvelt házastárssal kapcsolatban, óh, az a többnejűség, hiába a nem kedvelt feleségtől származott az elsőszülött, akkor is ő az elsőszülött (5Mózes 21,15); hiába szerette sokkal jobban Elkana Hannát az undok Penninnánál, mégis gyermekei és a nem szeretett feleség részesült előnyben, egyszerűen azért, mert szegény Hannának ekkor még nem volt gyermeke (1Sámuel 1,5).

Az *ahab* szót a szülői szeretetre is alkalmazták, pontosan ebben az előnyben részesít értelemben, ne feledjük, Izsák Ézsaut, Rebeka viszont Jákobot szerette (1Mózes 25,28).

Ugyanezzel a szóval átkozódik a zsoldáros, hiszen „jobban szereted Te a rosszat, mint a jót”, de az *ahab* hangzik el a 3Mózes 19,18-ban is: „Szeresd embertársadat, úgy, mint magadat...” A felebaráti szeretet parancsa nem mérülhet ki csupán a külső szolgálatkészségben, hanem jóakaratot, emberszeretetet is megkövetel.

A próféták minden pillanatban védelmükbe vették a szegényeket és a gyengéket „Mert nem áldozat kell nekem, hanem szeretet,” – itt már nem *ahab*, hanem *heszed*, azaz: segítőkészség, irgalmasság, hűség – „nem égőáldozat, hanem Isten ismerete” (Hóseás 6,6). A bölcs Tobittól maradt fenn a mondás: „amit magadnak nem szeretnél, azt másnak se tedd”.

Istennek az ember iránti szeretetét a régi szövegekben olykor az *ahab* és az *ahabah* jelöli, de sokkal gyakoribb a *heszed* és a *hén* (kegy, kegyelem, tetszés), illetve a *riham* (könyörület).

Az ember Isten iránti szeretetének viszont kétség kívül tettekben kell megnyilvánulnia, ezért a szeretet összekapcsolódik Isten tiszteletével, ismeretével.

Egyedülálló módon szólítja fel Ézsaiás próféta Izrael népét arra, hogy szeresse azoknak az idegeneknek a fiait is, akik ragaszkodnak az Úr szövetségéhez, és megtartják a szombatot. (Ézsaiás 56,6).

A szeretet tehát nem hiányzik az Ószövetségből, teljesen hamis az a sajnós még ma is hangoztatott, sajnós nagyon mélyre beívódott bibliaértelmezés, miszerint az Ószövetség elavult, tele van szörszálhasogató törvényekkel, ezzel szemben az Újszövetségben jelenik meg a szeretet gondolata.

Az Újszövetségben két olyan szó is van, amelyet a szeretet szóval kell fordítani. Az egyik a *filia*, amely a görögben a legmagasabb rendű kifejezés a szeretetre, talán felebaráti szeretetnek kellene fordítani, de ez se igazán jó, hiszen a szó eredeti jelentésében a testi szerelem is benne foglaltatik.

Az agapé igei változata (*agapaó*) általánosan használatos a görögben, a főnév azonban egészen ritkán fordul elő a nem keresztény szövegekben², jelentése szeretet, nagyra becsül, ez a kereszténységben a szeretetlakoma kifejezéssel bővült ki, hiszen az egyház első időszakában a hívők asztal körüli együttléte volt az önzetlen szeretet legújabb kifejezési formája.

Sokáig úgy gondolták, hogy a *filia* és az *agapé* között minőségi különbség van, ám az Újszövetség hol a *filiát*, hol meg az *agapét* használja ugyanarra a legmagasabb rendű szeretetfogalomra.

Bereczky Géza

1 lexikon.katolikus.hu/S/szeretet.html

2 http://csecsy.hu/konyvek/nagy_istvan/az_ujszovetseg_kulcsfogalmai/agape_-_szeretet

NŐK AZ EGYHÁZBAN,
NŐK A VILÁGBAN

A beszélgető Virág Teréz (1930-2000)

Nehéz róla írni. Régóta ismerkedem nevével. Tudom ki volt, mivel foglalkozott. Évek óta tartozom – magamnak – azzal, hogy közel megyek sorához, személyéhez, életművéhez. Most olvasom cikkeit, a vele, róla készült interjúkat. Még a hozzá legközelebb állók is kérdezik, miféle erő lakott ebben a nőben, aki egy nehéz kor gyermekeként, 1930-ban született, zsidó családban.

Már korán félárva lesz, 1943-ben meghal apja. Az orvos nem hisz szívpanaszainak. Azt gondolja, szimulál, és a munkaszolgálat elől akar kitérni. Édesanyját 1944 novemberében a pesti gettóból elhurcolják. A korán felnőtté lett kislány egy takarót és a bele rejtett levelet küldi anyja után. A levél nem csak édesanyjának jelentett erőforrást. A koncentrációs táborban az asszonyok minden este felolvasták, hogy legyen erejük elviselni... reménykedni... – ha lehet, túlélni.

1944 novemberének egyik esős délelőttjén ott állt a Dunánál, és látta a vízbe lőtt hullákat, a parton az üres cipőket. Őt is erre a sorsra szánták. Egy kisebb csoda menti meg. A bombázásokat egy pincében élék túl. Az egyik sarokban a hullahegyek... a másikban a még reménykedő élők. Még az ostrom alatt elindul hűgával együtt megkeresni nagybátyját, aki Debrecenbe viszi, majd Gáborjánba. Ott vidéki családok befogadják, és táplálják őket.

Anyja csonttá soványodva visszatér Ravensbrückből, de számos rokonát elnyelte valamelyik haláltábor. Régi lakásukba nem mehettek, azt addigra már elfoglalták mások...

A háború utáni években a túlélők hallgattak, és azok is, akik hagyták megtörténni a felfoghatatlant. Édesanyja szeretett volna beszélni arról, amit átélt, de még nem volt kész meghallgatni, meghallani. „*Elmúlt, örülünk, hogy együtt vagyunk*” – mondta. A közgazdászból pszichológussá lett Virág Teréz csak édesanyja halála után figyelt fel rá, hogyan őrződik meg a kibeszéletlen, feldolgozatlan múlt, hogyan ad magáról hírt még a túlélők másod- és harmad-generációjában is.

„*A második világháború után a holokauszt túlélőinek meg kellett találniuk a helyüket egy olyan társadalmi helyzetben, amely nem adott segítséget a történetek feldolgozásához. Az ezt követő évtizedekben újabb társadalmi csoportok szenvedtek el traumákat, üldöztetést, diszkriminációt. Így alakult ki a kollektív elfojtás légköre, amelyben a fájdalom és a bánat nem volt kimondható.*”

A túlélő szülők, nagyszülők rendszerint nem beszéltek a megélt szörnyűségekről. Az elhallgatott, „szőnyeg alá söpört” titkok azonban neurotikus tünetek, rémálmok, szorongások formájában tovább éltek még a leszármazottakban is. Erre a rejtélyes transzgenerációs trauma-továbbadási mechanizmusra elsőként Virág Teréz figyelt föl. Gyermekanalitikusként sok ilyen családdal találkozott, és a saját egyéni múltját is feldolgozandó értette meg: még a túlélés is kevés; a kibeszéletlen múlt tovább élő tünetei csak kibeszélve gyógyíthatók. Módszerét Ferenczi Sándor traumatana, Róheim Géza anya-tükör felfogása, Bálint Alice archaikus és kulturális anyaszeretet-fogalma, Hermann Imre ösztönelmélete, Mérei Ferenc utalás-technikája, valamint Winnicott gyermekrajzokat elemző szemlélete formálta. De mindenekelőtt mély beleérző képessége, a másik felé való teljes odafordulása, totális nyíltsága, és nem utolsósorban saját múltja tette alkalmassá arra, hogy megértse a pszichés konfliktusok, testi tünetek, a kibeszélhetetlennek vélt lelki traumák kiváltó okait. Szeretet-terápiája nyomán a legmélyebb egyéni és családi titkok is föltárultak, kimondhatóvá váltak.

1990-ben megszervezte az első magyar holokauszt beszélgető-csoportot, amelynek neve KUT lett. A névválasztás ket-tős utalást takar. Egyrészt utal Thomas Mann, József és testvérei című tetralógia kezdő mondatára: „*Mélyseges mély a múltnak kútja. Ne mondjuk inkább feneketlennek?*” Másrészt a KUT mint mozaikszó takarja a héber KEDOSHIM UTEHORIM – szentek és tiszták – szavainak kezdőbetűit. Ez a zsinagógai liturgiában a hatmillió mártír elnevezése.

Sorra közölte esettanulmányait. A múltjukat rejtegető családokon keresztül lassan kibontakozott a múltjáról hallgató társadalom portréja is.

Virág Teréz 2000-ben váratlanul elhunyt.

A beszélgető-csoportoknak és a hozzá kapcsolódó szakrendeléseknek 1993-tól a KÚT alapítvány a gazdája. Virág Teréz halála óta az alapítványt lánya, Bárdos Katalin vezeti.

Szabó Ildikó

Forrás: www.kut-alapitvany.hu/dokuk/Virag_Terez_emlekezete.doc,

Virág Teréz: Kút és Műhely. Thalassa, 1994/1-2. 129-138.,

Virág Teréz: Kollektív trauma – egyéni öngyógyítás.

http://www.multesjovo.hu/en/aitdownloadablefiles/download/aitfile/aitfile_id/1176/

HITÉPÍTŐ IRODALOM

Tony Campolo történetei (folytatás)

Ne felejtjük el, hogy a vidámságra is szükségünk van!

Az a tendencia, hogy vidáman végezzük a munkánkat, a mi kultúránktól eléggé távol esik. Søren Kierkegaard írt egyszer egy emberről, aki azt a feladatot kapta, hogy egész nap vidáman tevékenykedjék. Az ember olyan hatékonyan dolgozott, hogy már délre kész lett.

A tücsök és a hangya

Az iskolában gyakran hallottam a mesét a tücsökről és a hangyáról. Tanáraink mindig elmesélték, hogy a tücsök egész nyáron muzsikált, és nem gyűjtött tartalékot télre. A hangya viszont szorgalmasan dolgozott éjjel-nappal. Mikor jött a tél, a hangyának volt elég ennivalója, és túlélte, a tücsök azonban már a tél beálltakor elpusztult. Nyomatékos figyelmeztetés volt ez arra nézve, hogy mindig dolgoznunk kell, nem csupán játszani. Ezt hallva egy osztálytársam jelentkezett, és megkérdezte: „De hát végül nem pusztult el a hangya is? Csak ő úgy halt meg, hogy egyáltalán nem is élt!” Ennek a 11 évesnek igaza volt. Aki túl sokat dolgozik, és soha nem szakít időt játékra, az nem csak unalmas és kiüresedett lesz, de az egészséges keresztény beállítottsága is hiányzik a munkához.

MAGUNKRÓL

A Biblia arról beszél, hogy értékesek vagyunk. Bármenynyire is csodálatosnak hangzik: a világmindenség Istene annyira szeretett minket, hogy önmagát adta értünk. Ez a keresztyén üzenet magja. Senki sem mondhatja: „Nem vagyok fontos.” Augustinus kijelentette, hogy minden egyes ember annyira fontos, hogy Jézus minden egyesünkért meghalt volna akkor is, ha egyedül lennénk a világon. Jézus személyesen érted is meghalt volna a kereszten!”

Betűzés-baseball

A gyerekeknek életük kezdetén természetes önbecsülésük van. De szocializációjuk folyamán az a tudat, hogy értékesek és páratlanok, gyakran erősen megsérül. Még nagyon jól emlékszem arra, hogy 12 éves koromban megtanultam, hogy a rendszer segítségével miként jut el egy kisfiú arra a megtapasztalásra, hogy értéktelen. Akkoriban mindig Alberttel, a legjobb barátommal mentem az iskolába. Albert

egyszerűen zseni volt! Egyértelműen osztályelső, és én szörnyű büszke voltam, hogy a barátja lehetek. Egy nap bejelentette a tanárnőnk, hogy ma játszani fogunk. Ez izgalmasan hangzott! „Betűzés-baseball”-t fogunk játszani. Nem tudtam, mit is gondoljak erről. A baseball szuper, a helyesírás viszont szörnyű. A baseballban első voltam az osztályban, a helyesírásban viszont az egyik legutolsó. Olasz létemre az angol helyesírás mindig hétpecsétes titok volt számomra. Az angolban szinte minden szót másképp mondanak, mint írnak, s ettől irtóztam. „Betűzés-baseball” – mit értek ez alatt? A tanárnő kinevezett két csapatkapitányt. Az egyik Albert volt, a másik Mary. Minden osztályban van egy Mary. Tökéletes kislány copffel, masnikkal és a lábán lakkcipővel. Ha az osztályt azt a házi feladatot kapta, hogy írjuk le egy könyv tartalmát, akkor ő mindig képekkel illusztrálta, és gyönyörű kézzel írt meg a fogalmazást. A tanárnő felemelte a füzetét, és megkérdezte: „Hát nem csodálatos? Nézzétek meg, Mary milyen csodálatos munkát végzett!” De valójában Maryt egyikünk sem szerette különösképpen. Túlságosan tökéletes volt. Albert és Mary felváltva szólították ki a csapatukba az embereket. Azt gondoltam, hogy mivel Albert a barátom, elsőnek fog választani, de meglepődve láttam, hogy nem így tett. Intettem neki, hogy felhívjam magamra a figyelmét, de egyszerűen levegőnek nézett, és mindig másokat választott. Ebben a pillanatban döbbsentem rá, hogy a barátságban ebben a játékban nincs helye. Az egyetlen fontos szempont az volt, hogy a csapat sikeres legyen. A válogatás folyt, de senki nem választott engem. Végül ketten maradtunk egy fiúval, aki nemrég vándorolt be, és még alig beszélte az angolt. Végül a tanárnő engem beállított Albert csapatába, mert sem Mary, sem Albert önként nem választott volna. Biztos el tudják képzelni, hogy működik a játék. A csapat minden tagja kap egy szót, amit betűznie kell. Helyes válasznál a csapat egy képzeletbeli játékosa egy lépést léphet előre. Csődöt mondtam a „szöcske” szóval, mert véletlenül két c-vel betűztem. Olyan egyedül van az ember, ha mindenki előtt rosszul válaszol. Az ellenfél persze ujjongott, és – ami még rosszabb – a saját csapatom fúj! kiáltásai között oldalogtam vissza a helyemre. Ekkor a tanárnő az ellenfél csapatához fordult: „Tudja valamelyikőtök, hogyan kell írni a „tücsök” szót?” Természetesen Mary tudta! Nem csak azt,

hogyan írják, hanem ellenállhatatlan volt a betűzésben is. Még ma is hallom, ahogy mondja: t-ü-c-s-ö-k. Minden helyesen mondott betű tűszúrásként ért. S míg mondta, felső testét könnyedén ide-oda mozgatta. Ebben a percben az első lecke az volt, hogy a siker többet ér, mint a barátság, a második, hogy Mary a sikerét végül is az én sikertelenségemnek köszönhette. Miért heccelik így a gyerekeket egymás ellen? Miért teszik őket egymás ellenségévé és károsítják az önbecsülésüket egy játék miatt, aminek csupán a helyesírási ismereteket kellene javítani? A jó hír, hogy létezik Jézus, aki mindnyájunkra szeretettel néz, és néven szólít. Nem gondolom, hogy Jézus a tárcáját magával hordja, de ha így lenne, a te fotód biztosan benne lenne. Az Ő számára páratlanok vagyunk, és semmilyen kudarc nem változtat ezen. Ne mondd lúzernek magad! Ne felejtse el, hogy valamikor spermium voltál! Egy az öt millió spermium közül, akik mind rajtra készen álltak. Egy hosszú sötét alagút végén egyetlen petesejt várakozott. És te győztél! Ne mondd magadról, hogy lúzer vagy! Az esély 5 millió volt az egyhez, és neked sikerült. Te vagy a győztes! Amit véghezvittél, amellelt eltörpülnek az olimpiai versenyek! Azért vagy itt, mert Isten akarta. Azért vagy itt, mert Isten azt akarta, hogy pont te nyerd meg a harcban az ittlétet!

Fénykép rólam

Egyik barátom egyszer csodálatos történetet mesélt 4 éves kislányáról. Odakint nagy vihar tombolt, s az apa attól tartott, hogy a kislány pánikba esik. Felszaladt a szobájába, hogy megnézze, nem fél-e. Dörgött és villámlott, s azt látta, hogy a kislány az ablaküveg előtt illegeti magát. „Jennifer, mi a csodát csinálsz?” kiáltott rá. A kicsi így válaszolt: „Azt hiszem, Isten éppen engem akar lefényképezni!” A kislány megértette, hogy ő Isten szemében valami igazán különleges.

A Sárga

Mikor Bart fiam még egészen kicsi volt, volt egy kedvenc takarója. Annyira kedvelte, hogy még nevet is adott neki. „Az én Sárgám” – így hívta. Akárhányszor fáradt volt vagy nyűgös, mindig a Sárgáját akarta. Csak hozzászorította az arcát, s máris megvigasztalódott, kicsi világában újból rend lett. A kis takaró nélkülözhetetlen volt, és állandóan használta. Idővel kettévágtuk, hogy mindig elérhető legyen egy része, míg a másik fele mosásban van. Idő múltán a takaró foszladozni kezdett. Már csak egy rongydarab volt. De ha Bart kiborult, semmi más nem segített. Még nagyon jól emlékszem, mikor egyszer késő este utaztunk haza, és Bart nem tudott megnyugodni a hátsó ülésen. „Add neki a Sárgát!” – mondtam a feleségemnek. Rémulten mondta: „De elindulás előtt neked mondtam, hogy ne felejtse el berakni. Nem csomagoltad be?” Nehogy hamis képet kapjanak rólunk: természetesen nem veszekedtünk. Hiszen ebben a pillanatban bajban levő fiunknak mindkettőnkre szüksége volt. Ha akkor látták volna a Sárgát, csak egy

vacak rongynak tartották volna, de számunkra felbecsülhetetlen értékkel rendelkezett. Nem önmagában volt az értéke, hanem fontossága abban rejlett, hogy akit szerettünk, annak mérhetetlenül értékes volt. Ugyanez áll rád is. Értéked nem a teljesítményeidben rejlik, hanem abban, hogy Isten számára véghetetlenül fontos vagy. Értékes vagy, mert Isten szeret. Ezért nem lehet egy ember sem értéktelen a számunkra, mert őt az univerzum Ura szereti.

Ki vagyok?

Isten az alapja az identitásunknak. Ha manapság az emberek önazonosságukkal kínlódnak, ez egyedül azért van, mert Istenhez való kapcsolatuk megzavarodott. Isten tárja fel, kik vagyunk, és mi az értelme az életünknek. A második világháború végén Indokína egy fogolytáborában több mint 50 férfi elvesztette az emlékezetét. Nem emlékeztek többé, kik voltak, és ezért nem tudták azonosítani őket. Végül valakinek az az ötlete támadt, hogy egy párizsi napilapban megjelentették a fényképüket azzal a híradással, hogy ezeket a férfiakat egy bizonyos napon látni lehet az operában. Akik felismerik a katonákat, menjenek oda, és azonosítsák őket. A megjelölt napon az első katona a színpadra lépett, és lenézett a nézőtérre. A reflektor rá irányult, ő pedig megkérdezte: „Van valakinek fogalma arról, ki vagyok?” Micsoda kérdés! Mégis mennyien teszik fel titokban maguknak. Egyetlen lehetőség van, hogy választ kapjunk: forduljunk a Teremtőnkhez. Csak Ő tudja, ki vagy, és mi az értelme az életednek. Isten tudja, mert mint Teremtő pontosan tudja, mire teremtett.

Önmagunk elvesztése

Főiskolai professzorként mindig számolhattam azzal, hogy a tavaszi szemeszter végén májusban az irodámban valamelyik diák (többnyire fiú) felkeres, hogy közölje: nem jön vissza a következő szemeszterben. „Nocsak! És miért?” – kérdeztem, és megpróbáltam józan és hivatalos maradni. Akkor a diák rám nézett, és általában így felelt: „Egyszerűen még egy kis időre van szükségem.” És ha azt firtattam, mihez kell neki még idő, tétovázás nélkül jelentette ki: „Időre van szükségem, hogy megtaláljam magam!” Egy nemzedéknyi diák keresi önmagát. És ezt ugyanott teszik: Boulderben, Kolorádóban. Szinte bizonyosan állíthatom, hogy körülbelül a következőt mondanák: „Tudja, professzor úr, elegendem van abból, hogy olyan szerepeknek feleljek meg, amiket rám erőltetnek! Elegendem van abból, hogy olyan legyek, amilyenek a családom, barátaim, az egyetem és a gyülekezet elvárja. Egyszerűen távolságra van szükségem ezektől az előregyártott identitás-elvárásoktól. Le kell vetnem ezeket a rétegeket, hogy valódi Énemnek nyomát megtaláljam, a valóságos önmagamat!” Ha ilyesmit hallok, felfordul a gyomrom és kibukik belőlem: „Charley, mi van akkor, ha az előre-gyártott identitás-előírásokat rétegről rétegre le-

hántja s a végén meg kell állapítania, hogy maga egy hagyma! Mi van akkor, ha végére ér a hosszú guru-tripnek lényének legbelsejébe, és a végén rájön, hogy senki sincs otthon? Gondolja csak meg, mi történik, ha a hagyma minden rétegét lebontja. Mi marad? Semmi! Nagy valószínűséggel a lelkének legbelső csücskébe való utazás végén ugyanezt találja: ugyanis a semmit!” Ami engem illett, meg vagyok győződve arról, hogy önmagunk nem lenyünk egy magja, melyet filozófiai önvizsgálattal megtalálhatunk, hanem olyan valami, amit nekünk kell megteremtünk. Önmagunkat mi magunk teremtjük meg azokkal a döntésekkel, amiket hozunk. Ha nem gyökerezünk meg valamiben, nincs identitásunk. Ezért mondja Jézus: „Aki meg akarja találni önmagát, elveszíti. De aki elveszti magát énérttem és az én országomért, az megtalálja magát!” Ezzel világosan kijelenti, hogy ha döntünk mellette és az általa megállapított értékek mellett, ez segít kitalálni, kik vagyunk és mire való az életünk.

A kérdések és kétség ideje

Gyakran előfordul, hogy megkérdőjeleződik a személyünk, amit teszünk, és azok a dolgok, amik bennünket vagy a körülöttünk levőket érik. Még a leghívebb keresztények sincsenek felvértezve a kétségek és az összezavarodás ellen. William Sloane Coffin, a Yale egyetem egykori lelkésze egy balesetben elvesztette a fiát. A gyászbeszédben a búcsúztató lelkész utalt arra, hogy a baleset és a fiú halála Isten akarata volt. Alig fejezte be a mondatot, William Sloane Coffin felugrott, és a lelkészre támadt: „Micsoda hülyeség! Soha, semmikor nem volt Isten akarata. Amikor a fiam meghalt, Isten volt az első, aki

sírva fakadt!” Ha nehézségek közé kerülünk, mindig megkérdezzük: „Hol van Isten?” Mint Coffin, úgy Martin Luther King is elvesztette az egyik fiát. Felesége így kiáltott: „Hol volt Isten, mikor meghalt a fiunk?” Martin Luther így felelt: „Ott, ahol akkor, mikor az Ő fia meghalt. Látta és sírt!”

Az akasztófánál

Amikor az auschwitzi megsemmisítő táborból megszökött egy fogoly, az SS-ek önkényesen kiválasztottak 6 férfit és felakasztották őket. Ezzel akarták elrettenteni a foglyokat a szökéstől. Ha bárki a menekülésnek ezt az útját fontolgatta, tudhatta, hogy hat ártatlan embernek kell meghalnia, ha sikerül a terve. Amikor ismét megszökött egy fogoly, többek között egy 12 éves fiút is kijelöltek a kivégzésre. Amikor az akasztófa alatt megnyílt a csapóajtó, a teste leesett, és a hurok megszorult. De mivel túl könnyű volt, nem tört el mindjárt a nyakszirtje, ahogy a felnőtteknél, hanem fuldokolni kezdett. Majdnem fél óra hosszát vergődött és rángatózott, míg végre meghalt. Ahogy ott lógott és kínlódott, az egyik fogoly azt kérdezte a másiktól: „Hát hol van Isten? Most ebben a percben hol van?” A másik az akasztófán függő fiúra mutatott és ezt felelte: „Pontosan ott! Ott lóg!” Hendrik Kraemer, a dán egyház püspöke beszélt egyszer arról, micsoda pánik tört ki a lelkészek között, mikor a nácik elfoglalták az országot. A lelkészek felkeresték és megkérdezték: „Mit tegyünk most?” Ezt felelte: „Először is fel kell tennünk a kérdést, kik vagyunk. Ha tudjuk, kik vagyunk, akkor felismerjük, mit kell tennünk.”

(Folytatjuk)

Fordította: Czövek Olivérné

2015. évi jövedelemadó 1% felajánlásával kapcsolatos tájékoztató

Tisztelt Támogatónk!

Eddigi támogatását megköszönve, szeretnénk tájékoztatni arról, hogy a 2015-ös személyi jövedelemadó bevallással egyidejűleg idén is van lehetőség az egyház részére juttatható 1%-ot a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség részére felajánlani.

Sajnálatos módon a mostani kormány kifejezett célkitűzésének tekinti, hogy e tekintetben zavart keltsen, és az adózókat a felajánlásban részéssíthető szervezetekkel/egyházakkal kapcsolatban bizonytalanságban tartsa.

Teszi ezt annak ellenére, hogy az Alkotmánybíróság ez idáig három alkalommal hozott számunkra kedvező döntést, az Emberi Jogok Európai Bírósága pedig jogerős határozatot arról, hogy egyházunknak a „bevett” egyházakkal megegyező elbírálás alá kell esnie, ugyanazon támogatásokra – pl. a Szja 1% – jogosult, mint az egyházi törvény mellékletében felsorolt egyházak.

Évek óta harcolunk, hogy jogos követeléseinket a Magyar Állammal és az egyes állami szervekkel szemben érvényesítsük, e küzdelmünkben a fent említett bírósági határozatok további jogi alapot nyújtanak.

Ezért szeretnénk Önt megnyugtatni, hogy támogatása nem hiábavaló, előbb vagy utóbb, de mindenképpen célba ér. Kérjük, hogy a felajánlás tényét részünkre visszajelezni szíveskedjék, hogy ez irányú igényünket az Állammal szemben érvényesíthessük.

Kérjük, hogy az eddigiekhez hasonlóan az egyházi 1%-ról való rendelkezést tartalmazó adóbevallását ne elektronikusan, hanem papíron, a 0444 technikai azonosító megadásával tegye meg.

Külön szeretnénk felhívni a figyelmét arra az információra, hogy a MET részére felajánlott SZJA 1% csak akkor érvényes technikailag, ha az egyesületeknek ajánlott 1%-ról szóló részt is kézzel töltik ki, és nem az elektronikus kitöltő programból kinyomtatott nyomtatványt használják.

A program generál egy vonalkódot, amely alapján a nyilatkozatot kezelik és feldolgozzák. A vonalkód nem tartalmazza a kézzel beírt adatokat, így azokat nem veszik figyelembe.

Előre is köszönjük, hogy felajánlásával segíti munkánkat, amely hitéleti tevékenységünkön túl a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség által fenntartott mintegy 30 szociális és oktatási intézmény működtetésére irányul.

Iványi Gábor elnök

GONDOLKODJUNK!

Szeret, avagy egy bukovinai folyó etimológiájának nyomában¹

A *Szeret* (románul *Siret* - ejtsd sziet; németül: *Sereth*; lengyelül: *Seret*) a Duna bal oldali mellékfolyója. Aki szeret keresztretvényt fejteni, tudja ezt, mert gyakran ismétlődő kérdés, a romániai folyót nehezebb kitalálni, mint mondjuk azt, hogy kedvel.

A *Szeret* a Kárpátokban ered, az Ukrajnához tartozó Észak-Bukovina területén, majd 470 km-t tesz meg Romániában déli irányban, míg Galați-nál (ejtsd galac) a Dunába ömlik. A folyót az ókorban *Hierasus*nak nevezték, állítólag maga Julius Caesar is járt errefelé. Mindezenre a folyó sosem vált a Római Birodalom részévé, a görög nyelven beszélő utazók azonban igen, ők adták a folyónak a *Hierasus* nevet.

Ez a görög név azonban a századok során feledésbe merült, hiszen *Bíborbanszületett Konstantin* császár *A birodalom kormányzása* című művében már így ír:

„A besenyők földjét, melyen abban az időben a turkok laktak, az ott levő folyók neve szerint nevezik. Ezek a folyók: az első a Barukh, a második a Kubu, a harmadik a Trullosz, a negyedik a Brutosz, az ötödik a Szeretosz.”

Ekkortájt tehát már a mai nevén nevezhették a folyót, ám annak elnevezése a tökéletes formai egyezés ellenére sem a *szeretet* szavunkból ered.

A folyónév gyöke az a *szer* szavunk, amelyet pajtaszer, vagy a pincészer, vagy éppen a Pusztaszer kifejezésekben használunk, ige ott ahol a vérszerződést köthették eleink. Hiszen létezett szeres építkezés, pontosabban szeres településforma is. A talán leghíresebb szer az őriszentpéteri Pityer szer, szépen látszik itt a népek keveredése, még véletlenül sem Péter, hanem szlávosan Pityer honosított

itt meg egy régi magyar településformát. A Göcsejben a szer helyett *szeget* mondanak ugyanerre. Ez szerepel például Zalaegerszeg városnévben. Tehát Egerszegen nem fanatikus barkácsolók éltek, akik sok szeggel dolgoztak, hanem szeres, szeges település volt az is, ugyanúgy, mint az onnan jó messze lévő Szeghalom. A határgyepűt őrző családok azért építkeztek domboldalakra, halmokra, mert így otthonuk védett volt a tavaszi áradásoktól. De hát mi köze lehet a Vend-vidéknek, az Őrségnek Észak-Bukovinához? A válasz pofonegyszerű, amikor a magyarság az Etelközben járt, a Szeret folyó környéke pontosan olyan határterület volt, mint néhány évszázaddal később az Őrség. Még a dimbes-dombos vidék is hasonló volt, természetesen a határvédelem szempontjait kellett elsősorban figyelembe venni itt is, ott is.

A szer gyök azonban még más meglepetéseket is tartogat. Ha szert tettem már elég ismeretre, sőt van megfelelő szerszámom is, akkor lehet, hogy éppen most szerelem, ami elromlott. Szertelenkednem azonban nem szabad, nem gondolhatok a szerelemre, ha szakszerűen elkészített munkát szeretnék kiadni a kezemből.

Ha szerződést kötünk, szertartást végzünk, vagy nézünk, esetleg részt veszünk benne, akkor is nyugodtan gondolhatunk a Szeret folyóra, mert azonos gyökből származnak ezek a szavaink. Szerencsére.

Bereczky Géza

¹ folkradio.hu/radio/album/felvetel/.../szeret_vize_martjan_violat_nevelne...

A HÓNAP JELESE

Wesley János

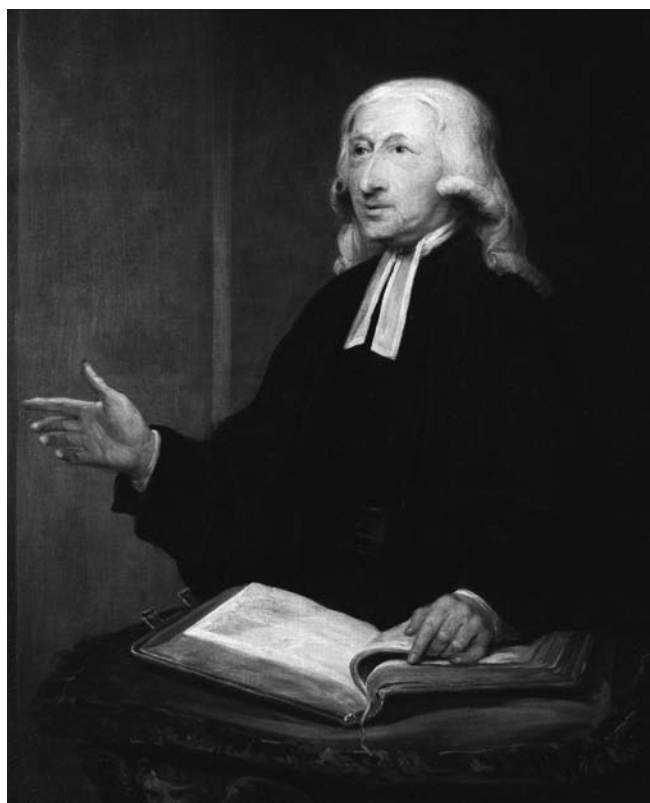
225 esztendeje hunyt el az újkori kereszténység utolsó nagy reformátora

John Wesley (vagy magyarosan Wesley János) egy észak-angliai tizenhét gyermekes család sarjaként látja meg a napvilágot 1703. június 28-án. A lelki élet területén az első impulzusokat édesatyjától, Epworth anglikán lelkipásztorától, Wesley Sámueltól kapja. János öccsével, Károllyal együtt végzi felsőbb tanulmányait Oxfordban. 1725 őszén diakónussá szentelik, majd rövidesen apja mellé kerül káplánnak. Egy esztendő múlva azonban – kisebb-nagyobb megszakításokkal – visszatér az egyetemi városba, ahol görög lektorrá, illetve tanulmányi felügyelővé nevezik ki, végül megkapja elismerésül a Magister Artiumot is.

Az oxfordi évek nagy hatással vannak rá; egy baráti társaság kezd kovácsolódni körülötte. Szinte estéről-estére egybegyűlnek beszélgetni, vitatkozni a világ és a tudományok, valamint a hitélet dolgairól. Együtt olvassák a görög Újtestamentumot, hetenként böjtölnek, úrvacsorát vesznek, s önvizsgálatot tartanak. Wesley János ekkor már rég „egykönyvű ember”: *„1730-ban kezdtem »homo unius libri« lenni, azaz hogy a Biblián kívül viszonylagosan semmi más könyvet nem tanulmányozok. És ekkor az eddignél világosabb fényben láttam meg, hogy egy a szükséges dolog, a hit, amely az Isten és emberek iránti szeretet által munkálkodik, és munkálja a belső és külső szentséget; és sóvárogtam az után, hogy szerethessem Istent egész szívemmel, és szolgálhassam őt minden erőmmel.”*

A kis baráti közösség egyik tagja a helyi börtön látogatója, az ottani lelki szolgálat egyik munkatársa; hatására a Wesley-testvérek és többi társaik ugyancsak szolgálatot vállalnak itt, illetve elhatározzák, hogy rendszeres egyházközségi beteglátogatásba is belefognak. Sokaknak feltűnik buzgóságuk, gúnyolódnak velük, csoportjukat „szent klub”-nak, őket pedig „módszereskedőknek” (vagyis metodistáknak) kezdik csúfolni.

János sokat vívódik, rendületlenül keresi-kutatja, hogy hogyan lehetne valódi bűnbánatra jutni, s „Istent osztatlan szívvel szeretni”. Az 1733. év első napján az egyetem előtt pont erről, vagyis *„A szív körülmetélkedéséről”* értekezik prédikációjában. Rövidesen elhatározzák testvérével és másik két társukkal, hogy útra kelnek az evangéliumot terjeszteni,

s méghozzá elég távolra, az amerikai, georgiai indiánok körébe. A kétesztendőnyi külhoni szolgálat alatt tovább vívódik, nem talál igazi válaszokat, nem tud eljutni a hön óhajtott „üdvözítő hitre”: *„Immár két éve és majdnem négy hónapja, hogy szülőházamat elhagytam, hogy a georgiai indiánokat a keresztyén hit természetére megtanítsam: de mit kellett eközben megtanulnom magamnak? Azt, hogy én, aki azért mentem Amerikába, hogy másokat térítsek meg, magam sem tértem meg soha Istenhez.”* – jegyzi fel naplójában. *De ennek a külhoni szolgálatnak mégiscsak lesz értelme: a herrnhuti cseh-morva testvérközösség tagjaival való kapcsolat; hazatérve, Londonban pedig e közösség egyik lelkészével, a Böhler Péterrel lévő barátság. Ő lesz az, aki a legtisztábban, legvilágosabban vezet rá Wesleyéket az „Úr útjára”, az „igazságra, békeségre és a Szentlélek által való örömré”.*

Szászország délkeleti részén, a cseh határ mellett fekszik Herrnhut (jelentése: „az Úr oltalma”) település. Alapítói az itt élő, ökumenikus irányultságú cseh-morva evangéliumi testvérközösség tagjai, hitükért üldöztetett morva kivándorlók, akik korán elszakadtak a katolikus egyháztól. A herrnhutiak nézetei az evangéliumból megismert igazságokra, valamint a mártír Husz János életművére épülnek. A más hit-meggyőződést vallókkal mindig is toleranciára törekvő ima- és életközösség neve sokaknak máig ismerősen csenghet, leginkább az évről-évre, több nyelven közreadott és használt *Útmutató*juk által Magyarországon is.

János feljegyzéseiből tudható, hogy 1738. május 24-én este, a cseh-morva testvérközösség összejövetelén éri az „Istennek való teljes átadás, megtérés”: *„Este nagyon kelletnül mentem el egy társaságba az Aldersgate utcába, ahol valaki Luthernek a Római levélhez írott magyarázatából az előszót olvasta fel. Háromnegyed kilenc körül, amint éppen azt írta le, Isten munkája milyen változást idéz elő a szívben a Krisztusban való hit által, szívemet szokatlan módon átmelegedni éreztem. Úgy éreztem, hogy rábízta magam Krisztusra és egyedül csak Krisztusra, üdvösségem tekintetében; és bizonyossá vált előttem, hogy minden bűnömöt, az én bűneimet elvette és megszabadított a bűn és halál törvényétől.”*

János ettől kezdve hallatlanul nagy aktivitásba kezd; elutazik Herrnhutba, meglátogatja az evangéliumi testvérközösséget, majd visszatérve, otthon rendületlenül kezdi járni a vidéket, erdőn-mezőn, a szabad ég alatt, több ezer csalódott, egyháztól elidegenedett, de az ígére igencsak szomjas embertársa előtt folytat evangelizációt, mert a hivatalosságok rendre nem engedik be a templomokba. Tömegek szomjúhozják az ő és a társai által hirdetett „bűnbánat és megtérés, az ingyen kegyelem és a hit által való megigazulás evangéliumát”, mindazt, amit az elvilágiasodott, romlott államegyháztól nem kaphattak meg. Nem akar külön felekezetet szervezni, nem akar elszakadni az angol egyháztól, csupán a „felébredést”, a megtisztulást,

a bibliai alapokhoz való visszatérést szeretné társaival, – hasonlóan, mint előtte Luther és a többi reformer. Ezért munkál buzgón, rengeteget utazva, eljutva szinte minden-hova az országban, sőt nem egyszer Skóciába és Írországba is. Utóbbi különösen kedves lesz a számára, hat teljes évig szolgál itt. Mindenhol, ahol megfordul, „mécseket gyűjt”, közösségeket, „szövetségeket” hív életre; van, ahol „laikusokat” (nem pap munkatársakat) nevez ki; segíti a még jobb szervezethez: gyülekezeti házak, kápolnák, ún. tabernákulumok, vagyis hajlékok felépítését. Segíti amerikai barátait, a dr. Coke Tamás irányította szervezetet; Tamást püspökké is felszenteli.

Amikor Wesley nyolcvanhét esztendősen, 1791. március 2-án lehunyja szemét, már igazán tekintélyes mozgalom a metodistáké: háromszáz utazó és ezer helyi igehirdető, s mintegy százhuszezer ember áll a „szeretet által munkálkodó hit” mellett.

Wesley János elhunytá után 225 esztendővel is él a mozgalom. Világszerte működnek a „wesleyánus” gondolkodás biblikus gyülekezetei, szociáldiakóniái, oktatási intézményei. Napjainkban 108 országban mintegy 75 millió metodista él!

Végül álljanak itt Wesley János máig ható, összefoglaló gondolatai: *„...a metodizmus, amint képviselői állítják, »a vallás területén valami új felfedezés«; ez durva félreértés; ilyent mi nem állítunk. Bebizonyítjuk, hogy ez az egyetlen régi vallás; olyan régi, mint a reformáció; olyan régi, mint a kereszténység; olyan régi, mint Mózes vagy Adám... Vallásunk velejárói: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Ezek ellen pedig, úgy gondolom, nincs törvény; ezért azt hiszem, tűrhetők, legalábbis egy keresztény országban...”*

Kerecsényi Zoltán

Ajánlott irodalom: Dr. Czakó Jenő (ford.): Parókiám az egész világ - Wesley János naplója (Kivonatos fordítás). Pécs, 1991

A kép forrása: wikimedia.org

„Soha ne beszéljünk tiszteletlenül, felületesen, hűvösen, vagy szeretetlenül egymásról; ne ismételgessük egymás hibáit, balsikereit vagy gyengeségeit; még kevésbé halljuk és tartjuk meg azokat; soha ne mondjunk és tegyünk olyant, ami akadályozhatja a másik használhatóságát akár közvetlenül, akár közvetve. Nem fölöttébb kívánatos dolog, hogy testvérként szeressük egymást? Hogy méltányosan és tisztelettel gondolkozzunk egymásról? Hogy egymásnak minden jót, minden kegyelmet, minden adományt, minden sikert, sőt a magunkénál nagyobbakat kívánjunk? Higgyük, hogy Isten felel kérésünkre. Legyünk készek egymás felől úgy elhinni a jót, mint ahogy készek voltunk egykor a rosszat elhinni. Beszéljünk tisztelettel, megbecsüléssel és szeretettel egymásról; védjük egymás becsületét; egymásról minden lehetséges jót mondjunk el, ajánljuk egymást befolyásunk mértéke szerint: segítse egyik a másikat munkájában és mélyítse munkájának hatását minden tisztességes eszközzel...”

(Wesley János)

IFI SAROK

Kit kell szeretni?

Olvasd el Lukács evangéliumából az irgalmas samaritánus történetét (Lukács evangéliuma 10,25-37),
majd rakd időrend szerint sorba a képeket!

Ha jól dolgoztál, akkor megkapod ennek a példázatnak a kulcsversét! A képeket ki is színezheted!

teljes szívedből,

a te Istenedet,

teljes lelkedből,

Szeresd az Urat,

és felebarátodat

teljes erődből és teljes elmédből,

Megoldás: _____

Jó munkálkodást!

Tdke

ZSIDÓ ÉLET

Az istenszeretet szerepe a zsidóságban régen és ma

„Ne állj bosszút és ne tarts haragot néped fiai ellen, szeresd felebarátodat mint tenmagadat.” (3Mózes 19,18)

Ismerjük a mondást: „A nehéz sors az Örökkévaló bókja.”

Senki sem cáfolhatja, hogy a történelem során a népek (gojim) között a zsidóságot üldözték leginkább. (A félreértések elkerülése végett megjegyzem, hogy a *gojim* a népek megfelelője a héberben, és nem valamiféle pejoratív kifejezés a *goj*, vagy a *gaj* használata, ahogy a zsidókra nézve sem negatív, ha zsidónak neveznek minket, ahogy mi saját magunkat is.)

Az pedig, hogy az Örökkévaló által kiválasztott népnek nehéz sorsa van, ellentmondásosnak tűnik, bár az alábbiak ismeretében nem az. A Tóra világosan mondja, hogy Isten Izraelt „választotta”. Izrael szeretete egyértelmű Isten szeretetével, hisz írva van: „Az Örökkévaló, a ti Istenetek gyermekei vagytok” (5Mózes 14,1). „Aki az atyát szereti, a gyermekeket is szeretni fogja.”

Minden rosszhiszemű híresztelés ellenében egyetlen zsidó sem gondolja, hogy másokon való uralkodásra lettünk kiválasztva. Semmiféle előjogunk nincs másokkal szemben, de a kötelesség és felelősség különleges terhét viseljük, mely egyedül minket terhel a népek között. Lámpásnak kell(ene) lennünk az egyistenhitben és szeretetben. Az Örökkévaló szemében minden ember egyenlő, de azt el kell ismernünk, hogy az emberek már velük született képességeikben sem egyenlők, és szeretetük is másként nyilvánul meg. Elvárásaink a szeretettel kapcsolatban azonban hasonlóak. Így merülhet fel a kérdés zsidóban és nem zsidóban egyaránt: hogyan lehet, hogy az Örökkévaló nem védte meg kiválasztott népét, amikor látta annak üldöztetését, szenvedéseit?

A „kiválasztott nép” fogalma iránti kételkedés alapja az emberi logika, ahogy Eli Wiesel kérdezte egy tudós rabbitól: „Mondd rabbi, hogyan lehetséges Istenben hinni a holokauszt után?” A rabbi válasza: „Mondd Eli, hogyan lehet nem hinni Istenben a holokauszt után?”

Sok zsidó nem szívesen fogadja el a „kiválasztott nép” elnevezést, mert visszatekintve azt látja, hogy keserves az a „kiválasztottság”, amely évezredek át az üldöztetésbe, vesztőhelyre vagy koncentrációs táborba, gázkamrába vezetett. Nem beszélve arról, hogy még saját hazánkban, Izraelben is életveszélyes fenyegetettségben élünk. Nincs még egy olyan ország, amely annyit költene a védelemre, mint Izrael. És nincs még egy olyan ország, amelyet azért minősít terroristának a világ, mert nem hagyja magát el-

pusztítani. Manapság épp a svéd kormány marasztalta el hazánkat, mert az izraeli lakosok életére törő fegyveres terroristák közül néhányat likvidált az áldozatok segítésére érkezett rendőrség, vagy éppen fegyvert viselő biztonsági emberek, vagy a magát elbarikádoló négyszeres gyilkos terroristát lelövő rendőr. Ha nem volna szomorú ez a tény, illetve az, hogy bele vagyunk kényszerítve ebbe a helyzetbe, akkor nevetségesnek lehetne minősíteni azt is, hogy az ENSZ az elmúlt időben 22 alkalommal figyelmeztette terroristaként Izraelt. Szíriát ez idő alatt mindössze egyszer, a palesztinokról nem is beszélve.

Ádámnak és leszármazottainak hasonló fogalma volt Istenről, mint a mai zsidóságnak. Tisztában voltak, ahogy mi is, az erkölcs és erkölcsösség fogalmával.

Noé fiainak hét törvénye hozta közel az embert az Örökkévalóhoz. Ezek Noé fiaira, vagyis az egész emberiségre kötelező parancsok. Érdekes módon, bár az emberek zöme naponta gyakorolja ezeket, mégis, a többségnek fogalma sincs arról, hogy ezek kötelezettségek.

A „Noé fiai” kifejezés az egész emberiséget jelenti, Izrael kivételével. Talán Izrael nem tartozik Noé fiai közé? Hiszen az özönvizet egyedül az ő családja élte túl az emberiségből. Izrael a megszenteltetett Ábrahám nevét viseli, tudjuk a Babiloni Talmudból (Nedarim 31a). A különbség Noé és Ábrahám fiai között, hogy míg Noé fiainak 7 parancsot kell megtartaniuk, addig Ábrahám fiainak 613-at.

A zsidó emberre kevésbé jellemző az a kifejezés, hogy „Istent félő”, mint az, hogy „Istent szerető”. A zsidó ember a Tóra parancsolatainak be nem tartása iránti félelmet ismeri, nem az Örökkévalótól való félelmet, aki nem a rettegett Isten. Az Örökkévaló, aki nem megnevezhető, Ő a Sém, a Név, Ő Atyánk, Királyunk, a Seregek Ura, Adonáj, Elohim. Ő, a Fentvaló gondoskodik rólunk, ahogy gondoskodott Ádámról és Éváról, Noéről, Ábrahámról és népükről-népünkről és az örök szövetségről közte „és minden testből való élőlény között, mely a földön van” (1Mózes 9).

A zsidó, bár vallásos, párbeszédet folytat az Örökkévalóval, bajában, bánatában kérdezi, ahogy a zsidó Jézus is kérdezte Atyját keresztre feszítésekor: Éli, Éli, miért hagytál el engem? Izraelben ma is, nemcsak a vallásos városokban-városrészekben, tanúi vagyunk, ahogy pénteken délután a Szombat érkezése előtt furgonok tetején táncoló

haszidokat látunk, akik hangos zeneszó mellett éltetik az Örökkévalót, hívják a Messiást a legmodernebb slágerzenéekkel: repülnek a ciceszek szemléelőrojtjai, lengedeznek a pajeszok. Önfeledten hívják az utcán járó férfiakat táncba, hogy minden zsidó érezhesse a „Szombat menyasszony” érkezésének ünnepét. Ezek a haszidok többnyire a breslaw-i udvarból valók, de más udvarok is küldenek seliachokat (küldöttket), hogy a zsidó lakosságnak segítsenek a szent Szombat fogadásának átélésében. Véleményem szerint nincs az a zsidó ember – legyen vagy sem – akiben ne élednének fel a kollektív tudatban fellelhető élmények, hiszen mindegyikünk felmenői, ha 100 évvel ezelőtt is, de tartották a vallást. Lehet, hogy a következő napokban továbblépünk, de zsigereinkben megmarad az ősi élmény, és mindnyájan igényeljük az ünnep fényét, a szeretet ragyogását otthonainkban. És mi más ez, mint Isten és egymás szeretete? Csak köszönet illeti cádik testvéreinket azért, hogy hétről hétre a leghitetlenebbeket is hozzásegítik ehhez az érzéshez, akkor is, ha olykor kritizáljuk őket, hogy munka helyett tanulnak a jesívákban, hogy nem mennek katonának. Ilyenkor úgy látjuk, valóban az Örökkévaló katonái, akik kiviszik az ünnepet, Istenhez való közelségünket az utcákra, terekre, mintegy tanúsítva, hogy Ő egyébként is mindenütt ott van, akkor is, ha fizikailag a Messiás eljöveteleig, a harmadik Templom megépítéséig csak ellenségeink által lerombolt hajléka néhány régi köve emlékeztet a jeruzsálemi Szentélyre. De addig is szívünkben őrizzük az iránta való tiszteletet és szeretetet, és imáinkba foglaljuk a Meg Nem Nevezhető, akinek szeretetét minden rezdülésünkben érezzük.

Az ősi élmények, ha nem is közvetlenek, de mindnyájunkban felébresztik a hovatartozást, akár a hálátlan gyermek szeretetét ősei, embertársai, és legfőképpen az Örökkévaló iránt. A zsidó ember, ha szeretne is, képtelen kibújni kötelessége alól, bárhol is, bárhogyan is éljen. Zsidó léte mindenképpen megmarad, amely emlékeztet a zsidóság különleges, ám különösen nem irigylésre méltó helyzetére a világban. Ehhez nem szükséges a valláshoz való ragaszkodása, de kitörölhetetlenek az eszmék, melyeket még a Kánaánból hozott ebbe a világba. Elfogadhatjuk, mint általában, vagy megtagadjuk őseinket, de akkor is szüleink maradnak. Ha tesszük, ha nem tesszük kötelességünket velük szemben, attól azok még a kötelességeink maradnak. Zsidóságunk lehet számunkra örömforrás, vagy akár szabadulni akarunk tőle, nem tudunk azon a tényen változtatni, hogy zsidók vagyunk. Ahogy a költő Radnóti Miklós még a Borban lévő táborban is hangoztatta katolizálását, és nem volt hajlandó azonosulni zsidóságával és társaival, mégsem tudott megszabadulni a tényről. Ha önmaga meg is tagadta, de a sírját vele megásató majd őt legyilkoló baka élete utolsó pillanatában emlékeztette hovatartozására. Verseiből, életrajzából kiderül, hogy minden igyekezete, akarata ellenére részese lett a tipikusan XX. századi euró-

pai zsidók sorsának. Ábrahám leszármazottai hivatottak arra, hogy ősatyánkhoz méltóak legyenek azzal, hogy tanítják az emberiséget egy magasabb rendű lény létezésére, szeretetére. A zsidóság ezt elsősorban a vérzivarok ellenére való fennmaradásával érte el. Ezzel lett láthatóvá a világ számára, hogy az Örökkévaló törődik népével és az emberiséggel azáltal, hogy Isten akarata szerint élünk.

Ennek tükrében érthetőbbé válik nem csak Isten iránti szeretetünk és az Ő szeretete irántunk, hanem az is, hogy ezért történt Izrael kiválasztása, mely kölcsönös volt, hiszen az Örökkévaló kiválasztotta Izraelt, és Izrael (Ábrahám) is Istent választotta.

Kiválasztottságunk nem vonzó, hanem inkább riasztó, ha történelmünket tekintjük. (Nem véletlen, hogy a zsidóságba betérni igyekvőt a rabbi siet meggyőzni arról, milyen nehézségeket vállalna magára az illető, ha betérne vallásunkba.) A zsidóság megőrző, de nem térítő vallás, minden ellenkező elgondolással szemben sosem terjesztették a zsidók vallásukat, mert az népi-vallási származás alapján öröklődik (anyai ágon). Furcsa módon, mintha „divattá” vált volna Magyarországon a zsidóságba való betérés, egyre többek érdeklődnek vallásunk iránt. Van, aki úgy véli, hogy a kiválasztott nép tagjának lenni valamiféle előjogot jelent, részint az Örökkévaló szemében, valamint úgy véli, a „zsidó összetartás” lehetőséget biztosít számára valamiféle jobb élethez. Nem gondolkodik el azon, hogy Isten szemében mindenki egyenlő, és a kiválasztottság nem azt jelenti, hogy a zsidó élet kevésbé göröngyös, sőt, súlyos megpróbáltatások sora volt mindig. Örökkévaló csak egyetlenegy van, és nincs vallása. Az összes egyisten hívő ugyanazt az Isten imádja, szólítsa bár Mindenhatónak, Urunknak, Allahnak vagy Adonájnak, Elohimnak. (Írott nevét [?] nem ejthetjük ki, nem is lehet.) A gondolkodó ember számára ezért is érthetetlenek és szörnyűek a háborúk, ahol az Örökkévaló nevében gyilkolják egymást az emberek.

Minden zsidó felelős a sorsáért, tetteit maga határozza meg. És a keserves tapasztalatokból tudja, a többiekért is felelős, hiszen vallásunk, népünk csak így képes fennmaradni. A hívő zsidónak bizonyossága és nem pusztán hite van abban, hogy az Örökkévaló mint annyiszor, most sem hagyja magára népét. A nem vallásos pedig azért hisz Izrael fennmaradásában, mert tudja, hazájáért érdemes, és kell a végsőkig minden eszközzel küzdenie, hiszen ez az a hely, ahol a világban élő összes zsidó otthonra lelhet.

A holokauszt-túlélők második-harmadik nemzedéke függetlenül attól, hogy vallásos vagy sem, gyökereit nem felejtheti el. Mindannyiunk családja szörnyű emlékeket őriz a holokausztról. Szüleink vagy sokat beszéltek róla, és elvesztett családtagjaikról, vagy elhallgatták előlünk. Ettől függetlenül a felmenőink által elszenvedett szörnyűségeknek magunk is részesei lettünk, ezért, vagy azért. E sorok írója Auschwitzban meggyilkolt nagyapjának képét a tiszteletpéldányként kapott Auschwitz-albumban vélte felfedezni. Nagyszüleit és családjukat Beregszászból hurcolták

el annak idején. Senki sem tért vissza, sem idős rokonaim, sem fiatal nagynéném, nagybátyám. A megemlékezéseken, a kaddis hallatán kizárt, hogy akár a legvallástalanabb zsidó emberben is ne szólaljon meg a hovatarozás érzése. Mi más

ez, ha nem az Örökkévalóhoz való közelkerülés? Az Istenhez való közelkerülés pedig az istenszeretet egyik kifejeződése. És ehhez nem kell vallásosnak sem lenni.

Schlesinger Hanna, Tel-Aviv

MARGÓ

Einstein megrendítő levele kislányához

A Jeruzsálemi Héber Egyetem birtokában levő Albert Einstein Archívum körülbelül 55.000 dokumentumot tartalmaz, melynek teljes egészéről – emellett a szerzői jogról és képének használatáról – Einstein végrendeletében úgy rendelkezett, hogy az egyetem tulajdonába bocsájtja. 2012 márciusában az egyetem bejelentette, hogy az archívum teljes egészét digitalizálták és online elérhetővé tették mindenki számára – írja a Charon Institute honlapja.

A gyűjtemény tartalmazza több személyes jegyzetét, kutatási eredményeit, szerelmes leveleit, és általa soha nem látott lányának, Lieserlnek írt leveleit is. Az 1901-ben született Lieserl teljes neve és későbbi sorsa homályos, egyesek szerint korán meghalt, mások szerint pedig rokonai nevelték.

A levél:

„Amikor a relativitás elméletét indítványoztam, nagyon kevesen értettek csak meg, amit pedig most felfedek az emberiség előtt, az ugyancsak a világ félreértéseibe és előítéleteibe fog ütközni.

Kérlek, addig őrizd meg ezeket a leveleket, ameddig csak szükséges, évekig, évtizedekig, ameddig a társadalom eléggé fejlett nem lesz ahhoz, hogy el tudja fogadni azt, amit alább kifejtek.

Létezik egy rendkívüli erő, amelyre, legalábbis máig, a tudomány nem talált formális magyarázatot. Ez az az erő, amely mindent magába foglal és irányít, ami az Univerzum minden egyes jelensége mögött áll, és amit még nem azonosítottunk. Ez az Univerzális erő a szeretet.

Amikor a tudósok az Univerzum egyesítő elméletét megfogalmazták, megfélekedtek a legerősebb láthatatlan erőről. A szeretet a fény, amely bevilágítja azokat, akik adják, és azokat, akik kapják. A szeretet gravitáció, mert az embereket egymáshoz vonzza. A szeretet erő, mert megsokszorozza a jót, és esélyt ad az emberiségnek arra, hogy ne pusztuljon bele saját vak önzőségébe. A szeretet kibontakozik és meg-

nyilvánul. A szeretetért élünk és halunk meg. A szeretet Isten és Isten a szeretet.

Ez az erő mindent megmagyaráz és értelmet ad az életnek. Ez az a változó, amelyet túl sok ideje megtagadtunk, lehet, hogy azért, mert félünk a szeretettől, mert ez az Univerzum egyetlen energiája, amelyet az emberi lény még nem tanult meg kénye kedve szerint irányítani.

A szeretet leírására egy egyszerű helyettesítést alkottam meg, az egyik leghíresebb egyenletemben. Ha az helyett elfogadjuk azt, hogy a világot meggyógyító energia kifejezhető a szeretet és fénysebesség négyzetének szorzatával, akkor arra következtethetünk, hogy a szeretet a létező legerősebb erő, mert nincsenek határai.

Az emberiség azon kudarca után, hogy irányította és felhasználta az Univerzum többi forrásait, amelyek végül ellene fordultak, igen sürgető lenne egy másfajta energiaforrásból töltekezni...

Ha azt akarjuk, hogy fajunk túléljen, ha fel akarjuk fedezni az élet értelmét, ha meg akarjuk menteni a világot annak minden tudatos élőlényével, akkor a szeretet az egyetlen válasz.

Talán nem vagyunk még készek szeretetbombát létrehozni, egy elég erős szerkezetet, ami elpusztíthatná a bolygót romboló gyűlöletet, hiúságot és kapzsiságot.

Mindezek ellenére, minden egyén magában hordoz egy kicsi, de erős szeretetgenerátort, amely energiája arra vár, hogy kiszabadítsák.

Amikor megtanuljuk felajánlani és elfogadni ezt az Univerzális energiát, drága Lieserl, akkor ki fogjuk tudni jelenteni, hogy a szeretet mindent legyőz, hogy bármit túlél, mert a szeretet az élet esszenciája.

Mélységesen bánom, hogy nem tudtam kifejezni mindazt, ami a szívemben van, ami egész életemben csendesen dobogott érted. Talán túl késő bocsánatot kérni, de mivel az idő relatív, szükségét érzem elmondani neked, hogy Szeretlek, és te juttattál el a végső válaszhoz!”

Édesapád; Albert Einstein

BACH KANTÁTÁINAK NYOMÁBAN

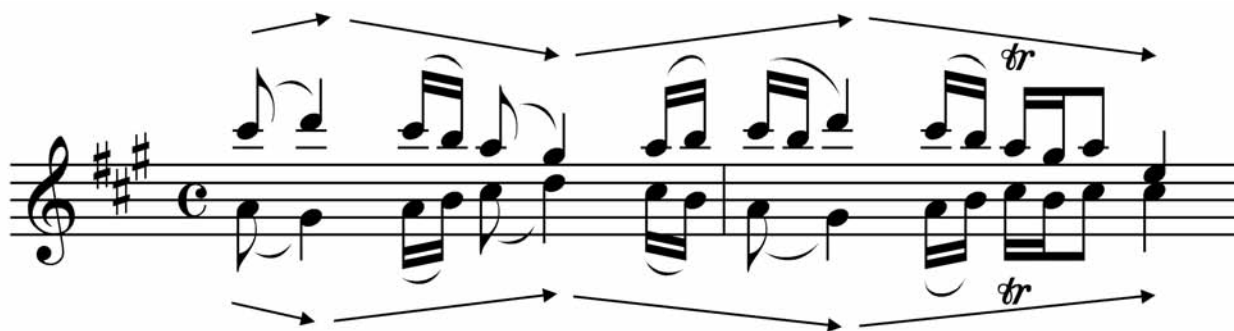
Ó, örök tűz, ó, szeretet ősforrása

E kantáta (*Ó, örök tűz, ó, szeretet ősforrása – O ewiges Feuer, o Ursprung der Liebe* BWV 34) az 1740-es évek második felében hangzott el Lipcsében, pünkösd első napján. Menyegzőre komponált eredetije azonban már 1726 tavaszán kész volt, s az ismeretlen szövegírónak csupán néhány helyen kellett az eredetit átírnia.

1. Kórus: Pompázatos, sodró lendületű tétellel indul a mű. Az ünnepélyes, fényes hangzást 3 trombita, 2 oboa és ütődobok erősítik. A mozgalmas, ugrándozó vonós-dallamok a villódzó tűznyelveket jelenítik meg, ezt a kórusban hosszan tartott „örök” (*ewig*) szó állandósága ellenpontoszza: *Ó, örök tűz, ó, szeretet ősforrása, /Gyűjtsd meg szívüket és szenteld fel bennünk, /Hassanak át az égi lángok, lobogjanak bévül, /Templomoddá kell, ó, Magasságos, lennünk, /Hadd tessék Néked buzgón hívő lelkünk.* (A mű a világhálón meghallgatható: https://www.youtube.com/watch?v=_D5rwIbP_VM)

2. Recitativo (tenor): Az előírt evangéliumi szakaszra, Jézus szeretetről szóló búcsúbeszédére reflektál e tétel. „Ha valaki szeret engem, az megtartja az én ígémet; azt pedig az én Atyám is szeretni fogja...” (János 14,23): *Urunk, szívünk/Igédet igaznak tartja:/Szívesen vagy köztünk,/Ezért tudjuk, szívünk kié;/Urunk, költözz kegyesen belé./Ily kiválasztott szentség/Maga a legnagyobb dicsőség.*

3. Ária (alt): A szerető Isten lakhelyeül kiválasztott lelkek boldogságát Bach varázslatos zenével érzékelteti. Zenei „alkímiai műhelyében” a szordínált hegedűk ezüstjéhez a harántfuvolák lágy hangzását keveri – szinte földöntúli hatást elérve. Ezt az éteri lebegést nem csak e különleges „hangszínvegyület” okozza, a földi gravitáció megszűnését sugallják a nyugalmat árasztó, egymás mozgását kiegyenlítő, egymásban tükröződő dallamok is:

Boldogok vagytok, ti, kiválasztott lelkek, /Kik az Isten lakhelyei lesztek. /Ki tud nagyobb üdvöt választani? /Ki tudja e bő áldást megszámolni? /És mindezt az Úr adja nektek.

4. Recitativo (basszus): Rövid énekbeszéd vezet a zárótételhez. A szöveg azon pontján, ahol a szent lakra áradó bőséges áldásról esik szó, az énekes dallama a continuo alá ereszkedik, mintegy „megmerítkezve” az áldásban: *Ha Isten szent hajlékot választ, /Abban üdvösséggel lakik, /Így áldást e lakra bőségesen áraszt, /Így e hely szentséggel jutalmaztatik. /Az Úr felszentelt háza felett /Áldásának Igéje lebeg.*

5. Kórus: Nem a szokásos korál, hanem – a nyitótétel ünnepélyességét, lendületét idéző – nagyszabású kórus zárja le a kompozíciót. A szöveg a kirendelt evangéliumi textus egy másik részére utal. „Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek” (János 14,27): *Béke Izraelre. /Csodatévő kezéért, a Magasságosé legyen hálátok, /Isten gondolt rátok, adjatok hálát, /Igen, áldása hordozza hatalmát, /Békét hoz Izraelre, /Békét küld tirátok.*

Göncz Zoltán

Adományozás

Hálás köszönet folyamatos támogatásukért! Ha általános munkánkat, működésünket segíteni szeretné, megteheti sárga csekken (melyet kérésre postázunk), vagy személyesen a 8. kerület, Dankó u. 11. sz. alatt. Telefon: (06-1) 577-05-15 (hétköznap 8 és 16 óra között), e-mail: info@metegyhaz.hu. Banki utalás esetén számlaszámunk: 11708001-20520380 (OTP Bank). A közleménybe kérjük, írja be, adományát mire szánja! Amennyiben nem szerepel ott semmi, fenntartási kiadásokra fordítjuk az összeget. Köszönjük!

Olvasói vélemény

Kedves Olvasóink újsággal kapcsolatos véleményét, történeteit, gondolatait, kérdéseit szeretettel és folyamatosan várjuk az ev@wjlf.hu e-mail címre.

HAVI ISTENTISZTELETI REND

2016 – A fény és a fényalapú technológiák nemzetközi éve

Az év igéje: *„Ahogyan az anya vigasztalja fiát, úgy vigasztallak én titeket.” (Ézsaiás 66,13)*

MÁRCIUS

Március hónap igéje: *„Jézus Krisztus mondja: Ahogyan engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket: maradjatok meg az én szeretetemben.” (János 15,9)*

ISTENTISZTELETEK		BIBLIAÓRÁK	
	<i>Igehely</i>		
/	/	Első hét	<i>„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és teljes erődből!” Márk 12,28-34</i>
Március 6. bőjt 4. vasárnapja (LAETARE)	Galata 4,21-31 János 6,1-15 Ézsaiás 54,7-10	Második hét	<i>„Senkinek se tartozzatok semmivel, csak azzal, hogy egymást szeressétek...” Róma 13,8-10</i>
Március 13. bőjt 5. vasárnapja (JUDICA)	Zsidó 9,11-15 János 8,48-59 1Mózes 22,1-14	Harmadik hét	<i>„Jézus ... szerette az övéit e világon, mindvégig szerette őket.” János 13,1-15</i>
Március 20. bőjt 6. vasárnapja (PALMARUM)	Máté 21,1-9 Filippi 2,5-11 Ézsaiás 50,1-10	Negyedik hét	<i>„Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket ...” Máté 5,44</i>
Március 25. nagypéntek	János 19,16-30 Ézsaiás 52,13-53,12 2Korinthus 5,14-21	/	/
Március 27. húsvét ünnepe	1Sámuel 2,1-10 Márk 16,1-8 1Korinthus 5,6-8	Ötödik hét	<i>„Harmadszor is szólt hozzá: Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” János 21,15-19</i>

ÍGY TÖRTÉNT

30 esztendeje zajlott a „láncbídi csata” (1986. március 15.)

Részletek a demokratikus ellenzék illegálisan terjesztett lapja, a Beszélő című szamizdat* korabeli számából:

A Petőfi-szobornál, a saját kedve szerint ünneplő fiatalság szokásos gyülekezőhelyén hangszórók recsegő indulói várták az odasereglőket. A Petőfi tértől a Vigadóig további zenével fűszerezett vidám kirakodóvásár foglalta el a helyet (...) Az összegyűlt tömegeből alakult menet tinédzserek vezetésével déli 12 óra után néhány perccel énekelve, a Nemzeti Dalt szavalva megindult az Apáczai Csere János, s tovább, az Akadémia utcán át a Kossuth szobor felé. Legalább 3 ezren vonultak.

Ezen az úton történt az első incidens is. Diószegi Olga bölcsészhallgatót, aki ismerőseitől pénzt gyűjtött Nagy Jenő, az ABC-kiadó vezetője számára, valaki beszélgetve elegyedve vele a sor végén marasztalta, s mikor a tömegtől leszakadtak, két nagydarab civil lépett hozzájuk, megragadták a lányt, és a földre lökve vonszolták egy rendőrautó felé (...)

A Kossuth-szobornál nem üvöltöttek hangszórók, viszont óriási volt a rendőri készültség. A menet éléről 20-25 fiú és lány hatalmas nemzetiszínű transzparencssal, és Kossuth-címeres 48-as zászlóval felállt a szobor talapzatára, felhangzott a Himnusz, a Szózat, majd a székely himnusz. Azután valaki a tömegben vándorló gépelt papírlapok egyikéről felolvasta Ilyés Gyula: Egy mondat a zsarnokságról c. versét (...) Ezután egy fiatalember állt elő, és bejelentette a tömegnek Diószegi Olga elhurcolását.

A menet továbbment a Batthyány-örökmécsesig. Itt 1 órára hivatalos ünnepséget szerveztek; a tér tele volt civil rendőrrel, hangszórók üvöltöttek. A tömeg megkísérelte egy Himnusz erejéig túlharsogni, aztán gyorsan továbbment a Néphadsereg utcán és a Margit-hídon át Budára, a Bem-szoborhoz. A hídon vagy 5 ezren vonultak. A rendőrautók és motorosok végig követték a menetet, de párhuzamos utcákon, s csak néha mutatták magukat egy-egy keresztutca torkolatában. Ilyenkor taps és fütty harsant fel, néha egy-egy „ember-

rablók” kiáltással. Szórványosan jelszavak is hangzottak: „Éljen Magyarország”, „Éljen Erdély”, s egy-egy pont a nevezetes 12-ből: „Sajtószabadságot”, „Unió Erdéllyel”. (...) A rendőrök nem avatkoztak be, hagyták az úttesten vonulni a menetet.

Az Október 6. utcát lezárják előlünk, csak a József Attila utcán haladhatunk a Duna felé. Kiérünk a Roosevelt térre. A teret a BM körül mindenütt lezárták. Az élen azt mondják, és lehetséges, hogy az információ Nagy Imrétől ered: a hídon nyugodtan átmehetünk. A híd üres. Az úttesten és a járdán halad az időközben erősen megfogyatkozott tömeg. A budai hídfőhöz közeledve vesszük észre a rendőrkordont a túloldalon. A rendőrség nagy erővel vonult fel, és az egész Clark Ádám teret lezárta. (...) A menet megáll. Fordulnánk vissza, de a pesti oldalon is motoros rendőrök zárják le a hidat. Hát persze! Harapófogóba kerültünk (...) Jó néhányan igazoltatás nélkül jutnak át a kordonon, nyilván a beépített káderek. A járda két szélén rendőrszlop indul meg, és szedik össze a személyiket. Utána mehetünk, csak a rendőrsorfallal között, egyesével. (...) Gumibotok sújtanak le arra, akinek nem tetszik a képe, néhányunkat pedig azért verik el, mert nincs mit odaadniuk, hisz már délben elvették a személyitőlük. Kifejezetten utaznak a hosszúhajúakra, durván becsmérlik őket. Látom, ahogy leérek a hídról, hogy két rendőr magával hurcol egy fiút a híd alatti átjáróba, és ott kegyetlenül ütlegelik, amíg a földre nem terül.

- kz

*Az újságot 1981 és 1986 közt Dunabogdányban, egy parasztházban nyomtatta Orosz István, az elosztóközpont Miklóssy Endre budapesti lakása volt. A nyolcvanas évek közepétől Demszky Gábor sokszorosította és terjesztette társaival. A Beszélő köré csoportosuló értelmiségiek fontos szerepet játszottak a rendszerváltásban, például Kis János, Kőszeg Ferenc, Petri György, Nagy Bálint, Haraszi Miklós, Eörsi János, Magyar Bálint, Solt Ottilia, Havas Gábor, Iványi Gábor (tőle származik a Beszélő elnevezés).

ÍGY ÍRUNK MI

A Feltétlen

Látok egy képet. Egy fiatal lány egy havas tájon a front elől gyapjú gyermekhordozóban menekíti féléves kisdedét. Siet, hogy az éjszaka beállta előtt elérjen a hegyi vadászházba, ahol biztonságban tudhatja majd őt.

Látok egy képet. Egy hölgy a kijárási tilalom ellenére kilép a budai utcákra. Tankok dörrenése és szilánkhullás közben igyekszik a élelmiszerért, hogy két tizenéves fia enni tudjon. Holttestek között, füttyülő golyók dallamára éri el a pék boltját, ahol már sokan várnak. Egy repülő zuhanó hangjai szétszórják az éhes tömeget. Ő marad egyedül. Elsőként áll a sorban, mikor az üzlet újranyt.

Látok egy képet. Egy, az öregségtől teljesen megváltozott idős asszony fekszik egy kórházi ágyon. Csövekkel lélegzik, csövekkel táplálják. Szeretné, ha eloldoznák a kezét. Nyugtatom, hogy nem lehet. Kezét nem engedi le. Eloldozásért küzd. Megoldom mégis a gézkötést. Kis erejével felemeli egyedül mozgásképes kezét. Kíváncsian várom, hogy mit akar. Kitapogatja az arcom, és megsimogat.

Kicsoda ez az ember?

Büszkén mondhatom: a nagymamám.

De miért emlékezünk meg egy emberről? Ki fogja, akkor zengeni az Örökkévaló nevét? Feuerbach szerint a teológia antropológiává változott. Én azt mondom itt, ma az antropológia teológiává válik. Két ok miatt is. Mert a Név (HaShém) az *esztétikaiban* és a *feltétlenben* is ott rejtőzködik.

Az esztétikaiban, mert a gyermek arca, teste és hangja felébreszti a szeretetet. Olyat, amelyet nem tudnánk kierőszakolni magunkból. Az Abba legnagyobb parancsa nem megy. A legnagyobb és legnehezebb parancsa ez. De Ő olyanra rajzolta gyermekeinket, hogy ha meglátjuk őket, olyan esztétikai zónába kerülünk, ahol elveszti uralmát a szervezetünk, és szeretni kezdünk, mert ezt a színpadot a Név rendezte be. Ez a művészi ábrázolás érdekmentes tetszést követel. Ezt úgy rajzolta meg, hogy csak az Ő szemével láthatjuk. Ez a személet magában elhomályosíthatatlanul hordozza az isteni látásmódot.

Ülök egy fémszéken, és nézem a Dédi (fiaim így hívják őt) arcát. Olyan kedves lett, mint egy gyermek. Csak kérni

tud már. És, ahogyan egyszer az ő kezében voltak fiai újszülötten, most úgy van ő letéve az én kezembe. Megcsinálom neki a pépet. Beadom a szondába. És remélem, hogy megelégittem őt.

Az ő arcát is úgy rajzolta át az Örökkévaló, hogy csak az Ő szemével lehet már ránézni. A két életkor, ami nem létezhet gondoskodás nélkül. Beleégette az ő esztétikai jeleit, hogy ne lehessen őt ne szeretni. Benne is megvalósul a titkos terv, hogy legalább a gyermek és a vén élvezhesse az ember számára kapható legnagyobb ajándékot, az embereken átáradó isteni szeretetet.

Az antropológia teológia, mert van a *feltétlen* is. Trükkös szó ez a feltétlen. Jelez valami olyat, amit nem mindannyian ismerhetünk. A feltétlent csak sejtethetjük. Nem tudjuk, hol van, de ha nincs, mérhetetlen sötétségbe borul az életünk. Mérhetetlen sötétségben él az ifjú, aki olyan gyermekkoron esett át, ahol nem ismerhette meg a feltétlent. Mert teher volt. Mosolyt nem fakasztott. Rajzai örömet nem okoztak. Történeteire senki sem volt kíváncsi. Ha ölelni akart, elküldték. – Nincs benne szeretet – mondják kollégái és sok-sok exbarátnője, akik mind elhagyták már.

Azt, aki sejtje a feltétlent, és még szólni is tud róla, sokan nagyon megbecsülik. A rebbét, a lelkészt, a bölcs embert tömegek követik. Mert van valamije. Mert egy láthatatlan országot épít, amelynek az életfolyamatába más jóvoltából belekerült.

Sejthetem-e én is a feltétlent? – tehetem fel a retorikának tűnő teológiai kérdést. Azt mondom, igen. De csak azért mondhatom, hogy igen, mert bennem, néhány szerencsés közül az egyikben: az antropológia teológiává lett. Mert a feltétlent gyermekkoromban ismertem meg egyetlen dekódolható formájában: a feltétlen szeretetben. És, hogy miért nem maradtam le erről, hogy miért nem élek rajtam kívülálló okok miatt a reménytelenség nyomasztó és kitapinthatatlan masszájában?

Mert volt ő. Ez az ősz hajú titokzatos asszony. Mert az ő feltétlenje volt a köldökzsinór a Feltétlenbe. Mert a feltétlen olyan, amit először ember ír emberbe, a legnagyobb micveh. Ez nyitja meg a kaput a feltétlen előtt. Ez nyitja meg a nagy parancsolatot, az Atya ismeretét és szeretetét és a mások iránti szeretet lehetőségét.

Ezt kaptam meg tőle. Most itt ülök mellette tehetetlenül. Kérlelem az orvost, hogy engedje haza hozzám, de hajthatatlan. Már nem szállítható. Nézem résnyire nyitott szemeit. Hallgatom őt. Nehezen veszi a levegőt. Szemei elsötétedtek már. Fogom a kezét és érzem, hogy a feltétlen utolsó látható, konkrét, félreérthetetlen és tagadhatatlan forrása lassan kiapad számomra. Marad a láthatatlan.

Marad az erős remény. Marad a névben való feltétlen bizalom.

Hallgatom, ahogy egyre kisebb lélegzetet vesz magához és azon töpreng: leszek-e én is a feltétlen valakinek? Megengedem-e gyermekeimnek, hogy a Név a Feltétlent jelenthesse számukra?

Erős Máté

KITEKINTŐ

Elvetettség

Amikor már három órája sötétség volt, este kilenc órakor hangosan felkiáltott Jézus: ELI, ELI! LAMA SABAK-TÁNI? Én Istenem, én Istenem! miért hagytál el engem? Ezután pedig már csak egy nagyot kiáltott és kiadta a lelkét. Meghalt. Halála előtt a legszörnyűbb élménye az volt, hogy miután magára vette a világ bűneit, azok elválasztották Őt az Atyától. Jézus átélte az emberek állapotát, akik elszakítva élnek Istentől. Jézust megalázták, kigúnyolták, csúfolták, megverték, az arcába köptek, szidalmazták, a tömeg Barabbást választotta. A messiási zsoltárnak nevezett 22. zsoltár szerint iszonyú fizikai szenvedéseket élt át. Mint mondta, megszámlálhatnám minden csontomat, de ez sem baj, csak „te, Uram, ne légy messze tőlem”. Ez volt Jézus imája, hogy te ne vess el engem magadtól. Ézsaiás 53. részében azt olvashatjuk róla, hogy utált és az emberektől elhagyott volt, fájdalmak férfiája és betegség ismerője, de nem ez fájt legjobban. Kínozták, borzalmas fájdalmakat élt át a kereszten, hogy kifizesse a bűneink árát, megváltson a bűneinkből minket. De a legnagyobb szenvedés számára mégis az volt, amikor úgy érezte, hogy elhagyta Őt az Isten, és elvetette Őt az Atya. Nem azért, mert nem szabadította meg, hiszen azt tudta, hogy azért jött a világra, hogy meghaljon a kereszten, hanem azért, mert nem érezte Istennek a jelenlétét, Istennek a szeretetét, a magára vett bűnök miatt. Elvetettnek érezte magát.

Az elvetettség érzése a szeretet megtapasztalásának hiánya. Szinte minden ember átélte az elvetettség érzését, hiszen minden ember az eredendő bűnnel születik a világba, ezért az elvetettség állapotában van. Ádám bűne elválasztja a szeretet forrásától, Istentől. Még az emberektől való elutasítottság is fáj, hát még az Istené. Ezért érzi úgy az ember, hogy kivette van a világban. Ezt súlyosbítja,

amikor emberek is elvetnek valakit, vagy valaki csak úgy érzi, hogy senki nem szereti, és elvetettnek érzi magát. Szörnyű érzés, szenvedés az elvetettség: üresség, magány, amikor valaki úgy érzi, hogy értéktelen, nem szeretik, nem kell senkinek, és ő sem szerethet valakit. Egyesek azt hiszik, hogy ez az érzés csak őket keríti hatalmába, csak őket éri ez a „megtiszteltetés”, hogy utálnak, elvetettnek érezzék magukat, a világba számkivetettnek. Az ember legfontosabb lelki szükséglete a valakihez való tartozás, az elfogadás, a szeretet. Isten saját képére teremtette az embert, és Ő a szeretet. Isten szeretetre, szeretete tárgyául teremtette az embert, ezért nem tud szeretet és elfogadás nélkül élni. Fizikai élete önmagában nem elégíti ki, hanem hiányt és űrt érez. Az anyai szeretet, az atyai szeretet, a szülői szeretet, a testvérek szeretete, az összetartozás melegsége pótolhatja ezt a hiányt, de csak bizonyos mértékig. A legszörnyűbb azonban azok helyzete, akik ezt soha nem tapasztalták meg, vagy ez nem pótolja Isten szeretetének hiányát, legalább azon a szinten, amennyire ez lehetséges. Pedig Isten akkor is szeret, amikor ezt nem érezzük. A bűneink elválasztanak attól, hogy ezt tudjuk, átéljük, megismerjük, de Isten akkor is szeret, amikor még a születésünktől fogva bűnös állapotunkban vagyunk. Ezért adta Jézust, egyszülött Fiát, mert már akkor szeretett minket, amikor még a bűneinkben voltunk és nem ismertük őt. De ezt a megváltás elfogadásáig nem éreztük. Az elvetettség sok embert arra sarkall, hogy hajszolja a szeretetet, keresi az emberek szeretetét, amely meg nem elégíthet. Olyanoktól várja a hiány megszüntetését, akik maguk ugyanebben a hiányban szenvednek, legfeljebb jobban viselik, vagy jobban leplezik. Az elvetettség az ember egyik alapérzése. Más feladja azt, hogy valamikor is szeretett ember legyen, valaha is szeresse valaki őt. Úgy

érzi, soha nem érti meg a környezete, holott csak olyat vár a környezetétől, amit az nem tud megadni, csak Isten. Az emberek egy része pedig úgy lázad ez ellen, hogy boszszút áll az elvetettsége miatt, és gonosz lesz.

Ezért nagy a felelősségük az egyházaknak, hogy ne kiüresedett formákat, ne egy emberi közösséget, egy szervezetet hirdessenek és nyújtsanak, hanem az Isten szeretetét mutassák meg. Jézus azért lett elhagyott és elvetett a kereszten, hogy az akadályt eltolja, és az emberek megismerjék, megértsék és megtapasztalják Isten szeretetét és elfogadását. Az elvetettség vége Krisztus, Isten a bűnbocsánat által magához fogadja a megváltott, elvetettségben élő embert, akit szíve teljességével szeret. Jézus Krisztus helyettesítő áldozatának lényege, hogy ezért nem kell tennünk semmit, nem kell megfelelnünk, nem is tudnánk megfelelni. Ő mindent elvégezett helyettünk, megnyitotta az utat a mi számunkra.

Nem tudjuk kiérdekelni Isten szeretetét, minden efféle erőfeszítés eltávolít tőle. Csak el kell fogadni, ingyen aján-

dék, csak élvezni kell Isten szeretetét. Ez a gyógyulás az elvetettségre, amely minden emberre érvényes, mert Ádámban mindnyájan vétkeztünk, de Krisztusban mindnyájan megigazulunk. Hit által, és nem cselekedetekből. Az elvetettség érzését az elfogadás érzése váltja fel. Akit Isten elfogad, akit Isten szeret, nem lesz többé a szeretet koldusa, hanem ő maga osztja meg másokkal az Istentől kapott feltétel nélküli szeretetet. Mert az Isten szeretete feltétel nélküli. Amikor valaki részéről megismerjük a feltétel nélküli szeretetet, akkor Isten szeretetéből részesülünk, mert Isten az, aki így szeret. Az a szeretet az igazi szeretet, amit nem kiérdeklünk, hanem feltétel nélkül kapunk. Jézus hívása valóságos, hogy gyertek én hozzám, mert megnyugosztlak titeket. Ebben a feltétel nélküli szeretetben nyugszik meg az ember lelke. Ebben múlik el az elvetettség, és lesz valóságossá az elfogadás. Isten vonz, és nem taszít. Az Ő lángoló szeretete vesz körül, formál és alakít minket.

Ez az, ami megváltoztatja az ember szívét és az életét.

Bartus László

MI MONDTUK

(A beszéd 2016. február 23-án, a békásmegyeri Megbékélés Háza Templomban hangzott el, ahol a tatárszentgyörgyi tragédia évfordulóján a meggyilkolt roma testvéreinkre emlékeztünk.)

Kedves Emlékezők, Drága Testvéreim!

Az idő, az életfenntartásáért való küzdelem, az életösztön erőt vesz a halál és a rettenetes emlékek felett. A roma gyilkosságok óta eltelt nyolc év múltán úgy érezzük, hogy gyógyulnak a sebek, de ezek soha nem múlnak el, és a történelem során soha nem boríthat rájuk fátylat a felejtés!

Néhány hónapja született jogerős ítélet ebben a hosszan tartó perben. Az elhangzó vallomások nagyon felkavartak bennünket, mert a múlt rémálmai valóra váltak, és látomásai egytől-egyig beteljesülni látszanak. Megelevenedett az a pokolian kitervelt, megszervezett emberirtás, amihez hasonlót addig nem ismert a világ. A félelem nem múlt el, itt él velünk. Generációkon átörökítődnek a rettegett éjszakák és félelmetes nappalok. A hóhérokát elítélték életfogytig tartó börtönbüntetésre, helyénvaló döntés ez az igazság szolgáltatás részéről... De a valódi gyilkosok személye, akik megrendelték és finanszírozták, a sötét lelkű, alattomos igazi szándéka rejtve maradt. Pedig a Holokauszt utáni Európa legnagyobb emberiség ellenes bünteté-

nek sorozata ismétlődött meg Magyarországon. Ma a 2009. november 23-án éjjel Tatárszentgyörgyön történt családirtásra emlékezünk. Csorba Róbert otthonát támadták meg és családjának felét legyilkolták. Ez olyan értelmetlen, olyan felfoghatatlan volt, hogy lélekben valamennyien megroggyantunk.

Kedves Emlékezők! A cigányság 6-700 éve együtt él ebben a hazában a lakossággal, osztoztunk az ország nehézségeiben. Az I-II. Világháború idején besorozták a hadra fogható cigány férfiakat is a harctéren harcoltak és meghaltak a hazájukért, vagy fogságba hurcolták Őket is.

A II. Világháború után Magyarország újjáépítésében részt vett az ország munkaképes korú cigánylakossága férfiak és nők egyaránt, sok tízezren jártak a legeldugottabb kis falvakból is hetente, Budapestre, Dunapentellére... oda, ahol épületeket, gyárakat, hidat, vagy utat kellett építeni. Sokan emlékezhetnek még arra, hogy a tömegesen ingázó cigányok miatt nevezte a népnyelv fekete vonatoknak azokat a járatokat, amelyek tele voltak hétvégeken a munkába járó, boldogulni akaró cigányokkal.

Azonos a nyelvünk, a gondolkodásunk, keveredett a zenénk, a táncunk és a genetikai állományunk is. Az időnként felerősödő izgatás és gyűlölködés ellenére is ragaszkodunk hazánkhoz és házainkhoz. Ide tartozunk! Társakra vágyódunk, testvéreket keresünk.

Kérdezem hát: ki a bűnös? Hol a bűn?

Csorba Róbert 27 éves volt, takaros kis otthonában szép, kiegyensúlyozott, boldog családi életet élt feleségével és két kicsi gyermekével, Robika még ötéves volt azon az éjszakán, amikor rájuk gyújtották a házukat és menekülés közben hátulról édesapjával együtt leterítették Őket. Nem ismertem, de most is, amikor végig gondoltam a történetüket magam elé képzeltem okos, csillogó tekintetét, ahogy tervezgeti: *mi leszek, ha nagy leszek... az ötévesek mindent tudni akarok érdeklődésével, a mindenre fogékony és nyitott kisfiú képét látja az ember maga előtt. Istenem, milyen lehetőségek rejtezhetnek benne? Milyen tehetség bontakozhatott volna ki belőle...*

Robika nevét az iskolai napló helyett egy sírkőre írták fel. *Gyermekjáték* című versét Szép Ernő, aki túlélte, de soha nem heverte ki a nyilas terrort, így fejezte be: *„Égmezőben, alkonyatban, Szép pillangót fogok ottan, Ujjamon lesz aranypora, aranypora, aranypora, Le nem mosom róla soha”*. Az aranypor Robikával felszállt.

Gyerekeken álltak bosszút, Ezt csak ördögi agy gondolhatta ki.

Sokan kérdezik, hol van ilyenkor Isten? Megfeledkezett rólunk? Eli Wiesel azt írja, hogy Isten ott volt Auschwitzban is, és együtt sírt a gyerekekkel és a halálra ítétekkel.

Isten együtt szenvedett az emberrel a kiűzetéskor, vigyázott Noéra a bárkában, megmutatta magát Mózesnek egy csipkebokorban, és kísérte népét az Ígéret Földjére, majd elküldte Fiát, hogy Megváltónk legyen. Erika az előbb a siratódalban azt énekelte: vigyázz, Fiam! Igen, vigyázzatok, mert ahogy az emberi szervezetben egyszer csak akad egy sérült sejt, amelyik megőrül és körülötte az összes többi is örült módon el kezd szaporodni, úgy van ez a világban, a társadalomban is. Őrizkedjetek, mert veszély leselkedik az emberre, az emberiségre, vigyázzatok! Vajon hihetünk-e még Isten teremtményeinek emberi természetében? Bízhatunk-e még abban, hogy az emberi tudás, a fejlett civilizáció képes megváltoztatni az ember jellemét,

hogy lehetséges nevelni az embert, nem csak a világlátását, hanem a szívét is, hogy *egyszer még jó legyen az ember?* Nem tudom a válaszokat, azt sem tudom, miért lett valaki földönfutóvá, miért nagyon beteg, vagy miért veszítette el a legkedvesebb személyt. Egyet tudunk, hogy Isten oltalom még az ilyen helyzetekben is, Ő vigyáz, hogy ne zúduljon ránk vérözön... (1Mózes1,31) Gondoljunk csak arra, a teremtés befejezését az Örökkévaló így zárta le: *„S látta Isten mindazt, amit alkotott, és íme nagyon jó volt”*. A nagyon jó az ember lehetett? Sok tudós így gondolja. És mi is ismerünk ilyen embereket, mert nincs jobb a szüleinknél, a párunknál, a gyerekeinknél, a barátainknál, és nagyon jók azok az igazak is, akik nem fordítják el fejüket a szenvedés láttán, és hiszik, hogy tudunk békességben élni. Isten hisz az emberben. A történelem Atyja nem hagy el, végig kíséri velünk az eseményeket Lucifer bukásától – a bűnbeesésén át – a megváltáson keresztül egészen az idők végezetéig. Számptalan uralkodó próbált ércnél maradandóbb rendszert alkotni, egynek sem sikerült! *Nemzedékek és uralkodók jönnek-mennek, de Isten mindig ugyanaz*. Egyedül az Ő uralma tart örökké. Még élet sem volt a Földön, már uralkodott, még Föld sem volt igazán, mert a Föld pusztaság volt és kietlen, a mélység fölött sötétség volt, de Isten lelke ott lebegett a mélység fölött. Végezetül elküldte hozzánk Megváltónkat, az Úr Jézust, Aki által nem azt üzeni nekünk, hogy nem érhet minket semmi baj és gondok nélkül telnek az előttünk álló napok; arról biztosít, hogy végig csinálja velünk az egészet. Ott van velünk a szenvedéseink, a nélkülözéseink idején, valószínűleg célja van a szenvedéssel a nélkülözéssel is, hiszen a szenvedés is az élet jele. Azt üzeni, hogy minden embernek, nekünk, romáknak is hinni kell magunkról, hogy egy egész világ él bennünk, hogy egy különleges világ titkát őrizzük. Tiszteljük hát önmagunkat, tiszteljük embertársainkat, ne hagyjuk el egymást, ne hagyjuk, hogy az egyre növekvő tétlenség és nyomor a szegyénteljes pusztulásba, a halálba taszítson valamennyiünket.

Aki kezébe veszi roma testvéreinek sorsát, aki szolgálatot végez nyomorgó embertársai közösségéért, az egyetemes emberiségért hoz áldozatot, legyen mindazok életén és munkáján a kegyelmes Isten segítő áldása! Ámen.

Lakatos Anka

HONLAPJAINK

Egyház központi: www.metegyhaz.hu

Békásmegyeri gyülekezet: www.megbekelestemplom.hu

Dankó utcai gyülekezet: www.lelkeszi.hu

Kispesti gyülekezet: www.meltosagnapja.hu

Kisvárdai gyülekezet: www.galilea.hu

Nyíregyházi gyülekezet: www.metkapolna.hu

Szegedi gyülekezet: www.metszed.hu

Oltalom Karitatív Egyesület: www.oltalom.hu

Wesley János Lelkészképző Főiskola: www.wesley.hu

Wesley Stúdió: www.wesleystudio.hu

EGYPERCES ÁHÍTATOK

Egyperces áhítat minden napra

Március 1. kedd

„Mikor pedig látták az ő bátyjai, hogy atyjuk minden testvére közt őt szereti legjobban, meggyűlöltek, és jó szót sem bírtak hozzá szólni.” (1Mózes 37,4)

A Biblia nem feltétlenül a követendő mintát közvetíti. Inkább tisztességesen leírja, hogy mi történt. Így életszerű. Ismerjük a szülői elfogultságot vagy annak gyötrelmét, ha egy nagyobb családban az egyik gyerek úgy érzi, testvérét jobban szeretik, mint őt. Mennyi tragédia született már ebből! A közösség minden tagjának sok munkát kell abba fektetnie, hogy a gyilkos viszály és irigység helyett az egység áldása érvényesülhessen. Szülők, nagy a felelősségetek ebben!

Március 2. szerda

„Nem azért szeretett titeket az Úr, sem nem azért választott titeket, hogy minden népnél többen volnátok; mert ti minden népnél kevesebben vagytok; hanem mivel szeretett titeket az Úr...” (5Mózes 7,7-8a)

A kijelentésből hiányzik a *mert* magyarázat bevezetése alkalmas szócska. De talán nem véletlenül. Isten övéi iránti szeretete mögött ugyanis nincs *logikus* háttér. Irántunk való elkötelezettsége önmagából fakad. Éppen ezért szükségtelen kétségbeesetten arra igyekeznünk, hogy valamivel *kiérdemeljük* ezt a rendíthetetlen jószágot. Elég, ha elfogadjuk.

Március 3. csütörtök

„Mert az Úr, a ti Istenetek, isteneknek Istene, és uraknak Ura; nagy, hatalmas és rettenetes Isten, aki nem személyválogató, sem ajándékot el nem fogad... szereti a jövevényt, adván neki kenyeret és ruházatot. Szeressétek azért a jövevényt; mert ti is jövevények voltatok Égyiptom földén.” (5Mózes 10,17-19)

A jövevény olyan kormeghatározás nélküli emberi lény, aki valamilyen fenyegetettség miatt kénytelen elhagyni szeretett szülőföldjét. A bibliai hősök közül ilyen volt például Ábrahám, Jákob, József, majd az egész Izráel-család, Mózes, Dávid, Jézus és sokan mások is. De nem csupán a *mieink* élhetnek ezzel a kényszerű lehetőséggel. Bárkiből válhat menekült, bevándorló, jövevény. Olyan világban élünk, amelyben divat gyűlölni az idegent. Ez a hozzáállás azonban nem biblikus, nem emberséges, nem keresztényi. Még csak nem is ésszerű. A segítségre szoruló ember gya-

núsíthatása és a vele szembeni uszítás pedig egyenesen ördögi. Mikor ebben a fájdalmas kérdésben dönteni akarsz, ne a megtévesztő plakátokat, hanem Isten Igéjét tanulmányozd és kövesd.

Március 4. péntek

„Küldének azért a testvérek ő hozzá, mondván: Uram, imé, akit szeretsz, beteg.” (János 11,3)

Az üzenet illetően megfogalmazásában benne van szokásos örök ima-befolyásolási kísérletünk lényege: rendben van, hogy az emberiség másik fele beteg és szenved, de bennünket, akik teljes odaadással követtünk téged, (és ezért joggal várjuk el hogy *viszontszeress* minket), csak nem hagysz szenvedni, netán meghalni!? Hányan jutottak el közülünk oda, hogy Urunk bizalommal példabeszéddé, üdvözítő üzenetté teheti életünket akár a szenvedés által is?

Március 5. szombat

„A húsvét ünnepe előtt pedig, tudván Jézus, hogy eljött az ő órája, hogy átmenjen e világból az Atyához, mivelhogy szerette az övéit e világon, mindvégig szerette őket.” (János 13,1)

Talán nem is az „átmenjen e világból az Atyához” titokzatos, drámai szavaknál kell ma elidőznünk, hanem sokkal inkább a „szerette az övéit e világon, mindvégig szerette őket” kijelentésnél. Szeretetünk (is) ingadozó „e világon”. Néha örökre kicsorbul semmiségeken. Testvérek, házastársak képtelenek nézeteltéréseken túllépni, inkább – akár hívő létükre is – egy életen át haragot tartanak, nem beszélnek egymással, felfüggesztik vagy korlátozzák kapcsolataikat. A sokak által „e világon” üldözött, megvetett, gyűlölt, végül a bűneinkért keresztre feszített Jézus viszont „mindvégig szerette” nemcsak „övéit”, hanem „a világot” is. Itt az ideje, hogy valódi követőivé váljunk.

Március 6. vasárnap

„Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.” (János 13,34)

Az „új parancsolat” nem a szeretet általános krisztusi elvárását rögzíti. Tudjuk, ez is akadozik olykor, még a versengő tanítványok között is. A hangsúly az „amint én szerettelek titeket” részleten van... Megpróbáljuk követni a Mestert?

Március 7. hétfő

„Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.”
(János 14,15)

A szeretet erős érzelmekkel is jár. Pontosán tudjuk, hogy egy adott személyt szeretünk-e vagy ellenkezőleg, ellenszenvesnek tartjuk, illetve közömbös a számunkra. Nem tudjuk, tud-e az Úr bármit kezdeni felfokozott érzéseinkkel. Mérhető-e lelkünk túlcsoordulása? Jézus tanítása szerint a szeretet mégis *mérhető*. A megismerhető isteni akarat, parancsolat, törvény betartása nem a kötelességtudatról, hanem az iránta való szeretet minőségéről árulkodik.

Március 8. kedd

„Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók, kérkedők, kevélyek, káromkodók, szüleiük iránt engedetlenek, háladatlanok, tisztátalanok, szeretet nélkül valók, kérlelhetetlenek, rágalmozók, mértékletlenek, kegyetlenek, a jónak nem kedvelői. Árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői.” (2Timóteus 3,4)

A „magukat szeretők...szeretet nélkül valók...inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői” minősítések kötnek bennünket igénk alapján a *jól szeretni* témánk kérdéseire. Különösök a bibliai *bűnlajstromok*. Az a benyomásunk vagy inkább történelmi ismeretünk, hogy az említett jelzők érvényesek voltak a bibliai ókorban, a kereszténység hajnalán és azóta is. Igen, ez általánosságban a világra igaz, de mintha igénk azt sugallná, hogy az utolsó időkben ez a tendencia Isten népe között is komoly gondokat fog okozni. Mi a helyzet a fentiekkel kapcsolatban hívó családban, *keresztény* hazánkban vagy földrészeden?

Március 9. szerda

„Akiiket én szeretek, megfeddem és megfenyítem: légy buzgóságos azért, és térj meg.” (Jelenések 3,19)

A bibliai bölcsességirodalom szerint (Példabeszédek 9,8) csak a bölcslet érdemes dorgálni, aki ráadásul szeretni fogja a tiszta szívből jövő kritika közlőjét. Ha Isten fedd minket, a szándéka soha nem a kárhoztatás, mindig a mentő szeretet. Boldog tehát az, aki felismeri a mennyei jóakaratot, és nem daccal válaszol az intésre, hanem amilyen gyorsan csak teheti, életét az igazság útjához igazítja.

Március 10. csütörtök

„Tartsátok meg magatokat Istennek szeretetében, várván a mi Urunk Jézus Krisztusnak irgalmasságát az örök életre.” (Júdás 1,21)

Azt hittük eddig, hogy Isten tart meg minket (akár ellenállásunk dacára is) az ő szeretetében. Most azt kell olvasnunk, hogy megtartatásunk nem az Úron, hanem kizárólag rajtunk múlik. Ő ugyanis örökre megtartana bennünket, szeretete kiapadhatatlan, de mit tehet azzal, akinek saját örök sorsa nem életbe vágóan fontos?

Március 11. péntek

„De az a mondatom ellened, hogy az első szeretetedet elhagytad.” (Jelenések 2,4)

Hétköznapi bölcsekedés, hogy a legnagyobb szerelmek tüze is kialszik egyszer, s ha a felek korrekt módon meg is maradnak egymás mellett, kapcsolatuk kiürül, meghidegedik. Isten irántunk érzett szeretete az Ige szerint örök, így az elhidegülés csak egyoldalú lehet. Mi távolított el megváltó Uradtól? Valami emberi önzés, valami hevesebb, új vonzalom? Nagy lehetőség, hogy van mód a visszatérésre, a régi szerelem megújítására.

Március 12. szombat

„Aki nem szeret, nem ismerte meg az Istent; mert az Isten szeretet.” (1János 4,8)

A szeretet nélküli Isten-ismeret filozófia vagy legfeljebb teológia. Gyakorlat nélküli szaktudomány. A levél szerzője itt nem is az Úr iránti elvont, ellenőrizhetetlen szeretetre, hanem a Mennyei Atya gyermekeinek egymás iránti, jól azonosítható, kézzel fogható elkötelezettségére gondol. Ennek egyedüli forrása a megismerhető Isten.

Március 13. vasárnap

„Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.” (1János 4,10)

Döbbenetes, hogy képesek vagyunk meghatódni saját vélt szeretetünktől, sőt, azt képzeljük, hogy ezzel hódítottuk meg magunknak az örök Istent. A dolog azonban fordítva van. Az Ő Fiában megmutatott önfeláldozó szeretete rendíti meg dacos szívünket és tölti be Isten szerelemmel.

Március 14. hétfő

„Az által lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa.” (1János 4,9)

Az előző kijelentés hangsúlyozása az apostoli bizonyágtétel, ugyanannak a szakasznak máshogyan megfogalmazott, mégis azonos gondolata: Azóta van fogalmunk és belső bizonyosságunk Isten szeretetéről, hogy Fiát értünk elküldte e világba. Nem azért, hogy méltatlan voltunkkal szembeítsen minket, hanem hogy általa életre keltsen.

Március 15. kedd, Nemzeti ünnep

„Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást.” (1János 4,11)

Vagyis nem azért kell szeretnünk a másikat, mert az rokonszenves, szeretetre méltó, hanem mert a megnyert isteni szeretet erre készítet. Szinte újféle ösztönösségünk lesz. Nem a versenyszellem, nem a másik legyőzésének izgalma inspirál minket, hanem az élő, önzetlen isteni jóakarát közvetítése.

Március 16. szerda

„A szeretetben nincsen félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrellemmel jár: aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben.” (1János 4,18)

Nagy-nagy bizalmatlanságban élünk. Minden ajtónkon lakat, minden helyzetre valamilyen biztosítás vagy óvintézkedés. A félelem ilyen eszközökkel legyőzhetetlen. Elenszere nem a vakmerő bátorság vagy a *körkörös védelem*. Az Isten-szeretettel való telítődés és a mindennapos bátor gyakorlat tesz minket félelem nélkülivé. Ráadásul ez a módszer olcsóbb és kellemesebb is.

Március 17. csütörtök

„Ha azt mondja valaki, hogy: Szeretem az Istent, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az: mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát?” (1János 4,20)

Igen egyszerűen kontrollálható az Isten iránti szeretet minősége. Nem kell hozzá hittudósoknak lennünk. Elég, ha megfigyeljük Isten iránti szeretetünkkel kérkedő ismerőseinknek a embertársaikkal szembeni magatartását. A másikkal szembeni ellenszenv, keserűség vagy – ne szépítsük – a titkolhatóan gyűlölet félreérthetetlen jele a láthatatlan Isten iránti szeretetlenségnek. Isten is így – a másik emberrel szembeni tettek alapján – méri iránta való érzelmeink valódiságát.

Március 18. péntek

„Ne fedd meg a csúfolót, hogy ne gyűlöljön téged; fedd meg a bölcsét, és szeret téged.” (Példabeszédek 9,8)

Erre az örök igazságra már hivatkoztunk egy korábbi íge kapcsán. „A csúfoló” csak a hízelgőket veszi ember számba. Igaz, nekik sem hisz, mégis képes lenne megsemmisíteni őket, ha egyszer szemébe mondanák az igazságot. A bölcs ember még a rosszakaratú bírálatot is mérlegeli, az igaz intelmet pedig örömmel fogadja, mert világosan látja, hogy jobba lehet általa.

Március 19. szombat

„Jobb a paréjnak étele, ahol szeretet van, mint a hizlalt ökör, ahol van gyűlölség.” (Példabeszédek 15,17)

Sok esetben tapasztalható, hogy a nagy jóléttel együtt jár a kiállhatatlan, viszályokkal teli légkör. Ellenkező esetben pedig a szerény körülmények ellenére gyönyörködhetünk a megértés, a szolidaritás, a figyelmesség és tapintat megnyilvánulásaiban.

Március 20. virágvasárnap

„Minden időben szeret, aki igaz barát, és testvérül születik a nyomorúság idejére.” (Példabeszédek 17,17)

Az életkörülményekben vagy a sorsunkban beállt változások idején keserűen és csalódottan éljük meg, hogy legjobbnak hitt barátaink is odébbállhatnak. Pedig hátát

kellene adnunk Istennek e próbákért. Különben sosem derülne ki, hogy a nagy ovációk elmúltával kikre számíthatunk igazán. A nagy krízisek nagy áldásai éppen a kivételes barátságok megerősítettései.

Március 21. hétfő

„Ideje van a szeretésnek és ideje a gyűlölésnek...” (Prédikátor 3,8)

A bölcs prédikátortól tudjuk, hogy „mindennek rendelt ideje van”. A hosszú, költői felsorolás egyik ellentét párja a mai íge. Nem arra akar ösztönözni minket, hogy mi is így gondolkodjunk. Egyszerűen megállapítja, hogy a világban így megy ez. Néha szeretünk, de ez gyűlöletbe is fordulhat, attól függően, hogy milyen idők járnak. Másrészt az igaz ember mindig tudja, hogy kit szerethet, és mit kell megalkuvás nélkül elvetnie.

Március 22. kedd

„Éld életedet a te feleségeddel, akit szeretsz, a te hiábavaló életednek minden napjaiban, amelyeket Isten adott néked a nap alatt...; mert ez a te részed a te életedben...” (Prédikátor 9,11)

Nem minden keserűség és kiábrándultság nélküli ez a kijelentés, és nem tűnik szerelmi vallomásnak. De nézhetjük más oldalról is e kérdést: a mulandó élet nagy isteni vigasztalása, ha valaki megértő és szerető társra lelt. Igaz, a legszebb kapcsolatok is csak a halálig kötöttek, de minden nap áldást és boldogságot rejtegetnek számunkra.

Március 23. szerda

„Megutált minden meghitt emberem; akiket szerettem, azok is ellenem fordultak.” (Jób 19,19)

A súlyosan beteg ember társasága lehet taszító, még a közvetlen környezet számára is nehezen viselhető. Szegény Jób ezt is átélte. A szeretet nem minden esetben kamatozó befektetés. Másfelől viszont szegény volna, ha csupán addig volnánk egymás „meghitt emberei”, amíg a szekér szalad. Soha ne vesd meg az elesettet, még akkor se, ha úgy véled, Isten keze nehezedett rá!

Március 24. Nagycsütörtök

„Az Úr megnyitja a vakok szeméit, az Úr felegyenesíti a megörnyedteket; szereti az Úr az igazakat.” (Zsoltárok 146,8)

Nagycsütörtök árusításokkal és megfutamodásokkal teli sötét éjszakájában nehéz hinnünk, hogy Isten szeretete töretlen. Még Jézus is kétségek között hánykolódik. Más nem is történik, de ez elégséges ebben a szörnyű próbában, hogy Őt mégsem veszítjük szemünk elől, és talpra segít bennünket, hogy a ránk bízott küldetést méltósággal véghez vihessük.

Március 25. Nagypéntek

„Kigyógyítom őket hűtlenségükből; szeretem őket ingyen kegyelemből, mert elfordult tőlük az én haragom.” (Hóseás 14,5)

Ennek az „ingyen kegyelemnek” nagy ára van. Isten szeretete győzedelmeskedik hűtlenségünk felett, haragja elmúlt, mert valaki bűnné lett értünk, és kiengesztelést szerzett értünk a keresztfá oltárán. „És az ő sebeivel gyógyultunk meg...”

Március 26. Nagyszombat

„Aki inkább szereti atyját és anyját, hogynem engemet, nem méltó én hozzám; és aki inkább szereti fiát és leányát, hogynem engemet, nem méltó én hozzám.” (Máté 10,37)

Lehet-e nagyobb erő a vérségi kötelék, mint az igazság szeretete? A Megváltó arra figyelmeztet, hogy tanítványai akkor szeretik jól övéiket, ha ez a kapcsolat nem áll szemben az ő követésével. Ne játszd ki egymás ellen a két elkötelezettségedet!

Március 27. vasárnap Húsvét ünnepe

„És szeretni őt teljes szívből, teljes elméből, teljes lélekből és teljes erőből, és szeretni embernek felebarátját, mint önmagát, többet ér minden égőáldozatnál és véres áldozatnál.” (Márk 12,33)

Ez a teljes szeretet a parancsolatok lényege, a feltámadásban beteljesedő isteni szeretet gyümölcse. Eddig önmagadat szeretted, és azt vártad, hogy Isten és ember-társaid megkülönböztetetten és feltétlenül szeressenek. Most új életre ébredtél, és felismerted, hogy a nagy életadó kapcsolatból a te teljes odaadásod hiányzott. Boldog vagy, ha feltámadhattál a Krisztussal a teljes szeretet megélésére.

Március 28. hétfő Húsvét második napja

„Mert ha csak azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, mi jutalmatok van? Hiszen a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik.” (Lukács 6,32)

A számító viszonzszeretet Isten országában semmire nem elég. Krisztus halálon és kárhozonon át megőrzött szeretete ébresztett bennünket arra, hogy mostantól a viszonzástól függetlenül is a szeretetet képviselhetjük, hiszen

„aki a szeretetben marad, az Istenben marad” (1János 4,16), bárki társaságába kerüljön is.

Március 29. kedd

„Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János 3,16)

Amikor azt vizsgáljuk, hogy Isten csakugyan szeret-e bennünket, csupa mulandó dolog jut az eszünkbe: biztosítsa egészségünket, szereteteink védelmét, legalább szerény jólétünket, hosszú életünket és végül adja a jó halál kegyelmét. De az ő szeretete ennél minőségileg több. Azt akarja, hogy az örökkévalóság számára tartassunk meg...

Március 30. szerda

„Minden dolgotok szeretetben menjen végbe!” (1Korinthus 16,14)

Nem kis elvárás. Miért nem jár nekünk néha egy kis dühöngés, odamondogatás, szerény de annál édesebb bosszú vagy legalább káröröm? Ha a szeretetben akarunk maradni, mindez kizárt. De van-e nemesebb cél e gyűlölködő, önző világban, mint megvalósítani azt a Krisztus-arcúságot, melyre az emberiség szomjasan vár, s amelynek isteni modellje rabul ejtette a szívünket az Ő megismerésekor?

Március 31. csütörtök

„Szolgált Jákób Rákhelért hét esztendeig, s csak néhány napnak tetszett az neki, annyira szerette őt.” (1Mózes 29,20)

A sok fennkölt lelki magasság és szeretet-üzenet után hadd álljon itt előttünk a földi szerelem és hűség egy csodálatos, megható példája. Tudunk-e egymásért küzdeni, egymásra várni, kitartani a másik mellett a megpróbáltatások idején is? Szolgálni a másikért, és nem tőle várni az odaadó kiszolgálást, kiszolgáltatni magam neki – igen, ez az a gyönyörűség, melyért oly kevesen mernek kockáztatni, s talán ezért fut zátonyra idő előtt felejthetetlennek indult kapcsolatuk.

-ig

A legszebb történetet, amit valaha hallottam Isten szeretetéről, és ennek hatásáról az ember életében, azt Mark Twain a következőképpen mondta el:

„Amennyiben az örökkévalóságba érdemeink szerint juthatnánk és nem egyedül Isten kegyelme által, akkor ha kutyámmal a mennyország kapuja előtt állnék bebocsátásra várva, őt bizonyára beengednék.”

Iklódy László

MET a Civil Rádióban

Júliustól minden vasárnap 17 órától egy óráig műsort (Kényes egyensúly) sugároz a Civil Rádió, melyet kollégáink szerkesztenek. Az adás az FM 98-on fogható vagy a civilradio.hu Mossst menüpontja alatt.

Minden adást aznap 23 órakor illetve kedden de. 10 órakor megismételnek.

A korábbi beszélgetéseket megtalálják itt: <http://metegyhaz.hu/kenyes-egyensuly.html>

AJÁNLÓ

FILM

Szerelem (*Amour*)

színes, felíratos, francia-osztrák-német filmdráma,
125 perc, 2012

Rendező: Michael Haneke, forgatókönyvíró: Michael
Haneke, operatőr: Darius Khondji, szereplők: Jean-Louis
Trintignant, Emmanuelle Riva, Isabelle Huppert

Georges és Anne egy nyolcvanas éveiben járó házaspár. Mindketten nyugdíjas zenetanárok. A lányuk, szintén zenész, Angliában él a családjával. Egy napon Anne-t szélütés éri, majd félig lebénul. Georges, ígéretéhez híven, otthon ápolja őt, ám ez a döntés igencsak próbára teszi egymás iránti szeretetüket.

KÖNYV

Edith Stein:

Utam a kölni Karmelba

Edith Stein (Wrocław, 1891. október 12. – Auschwitz, 1942. augusztus 9.) német filozófus, karmelita apáca, katolikus szent, Európa, az árvák és a mártírok védőszentje.

1934-ben belépett a karmeliták kölni rendházába és felvette a Teresa Benedicta a Cruce (Keresztről nevezett Teréz Benedicta) nevet. A növekvő náci fenyegetés miatt a rendje áthelyezte Hollandiába, az echti karmelita kolostorba.

Hollandiában sem volt biztonságban: a holland püspöki konferencia 1942. július 20-án nyilvánosan elítélte a náci fajelméletet; az állásfoglalást az ország összes templomában felolvasták. Válaszként 1942. július 26-án Hitler elrendelte Hollandiában is az áttért zsidók letartóztatását, akiket addig megkíméltek. Edith-et és Rosa nővérét letartóztatták, és az auschwitzi koncentrációs táborba szállították. 1942. augusztus 9-én mindkettőjüket elgázosították.

1987. május 1-jén Kölnben boldoggá avatták. 1998. október 11-én II. János Pál pápa szentté avatta Teresa Benedicta a Cruce néven.

„Csak Isten tudja az ember odaadását egészen elfogadni, mégpedig úgy, hogy az ember nem elveszti, hanem megnyeri a lelkét. És csak Isten tudja önmagát az embernek úgy odaajándékozni, hogy kitölti az ember egész lényét, s közben semmit sem veszít el önmagából.”

KKS

RÍMELŐ

A Szeretet Himnusza

Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincsen én bennem, olyanná lettem, mint a zengő érc vagy pengő cimbalom.

És ha jövődőt tudok is mondani, és minden titkot és minden tudományt ismerek is; és ha egész hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyükről, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi vagyok.

És ha vagyonomat mind felétegetem is, és ha testemet tűzre adom is, szeretet pedig nincsen én bennem, s emmi hasznom abból.

A szeretet hosszútűró, kegyes; a szeretet nem irigykedik, a szeretet nem kérkedik, nem fuvalkodik fel.

Nem cselekszik éktelenül, nem keresi a maga hasznát, nem gerjed haragra, nem rója fel a gonoszt, Nem örül a hamisságnak, de együtt örül az igazsággal; Mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr.

A szeretet soha el nem fogy: de legyenek bár jövődőmondások, eltöröltetnek; vagy akár nyelvek, megszűnnek; vagy akár ismeret, eltöröltetik.

Mert rész szerint van bennünk az ismeret, rész szerint a prófétálás:

De mikor eljő a teljesség, a rész szerint való eltöröltetik. Mikor gyermek valék, úgy szóltam, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy értettem, mint gyermek: minekutána pedig férfiúvá lettem, elhagytam a gyermekhez illő dolgokat.

Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről-színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerek majd, a mint én is megismertettem.

Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.

1Korinthus 13

